ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 395 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν**, *Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Α'.

Ἂν εἶν' ἡ ἄνοιξις γιορτὴ 'ς τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
Εἶν' ἡ γιορτὴ σπηλιάτικο Μαγιάπριλό μας πάλι.

Καλῶς μᾶς ἔρχεσθε, γιορταῖς μὲ τὰ καλὰ τὰ χίλια!
Ἐμπρός σας λάμπει ἀπὸ χαρὰ καὶ πάστρα ἡ φαμίλια,
Θυμᾶτ' ὁ πλούσιος τὸ φτωχὸ, ἡ φτώχι' ἀναγαλλιάζει,
Κι' ἠχολογᾶ τὸ καπηλειὸ, κι' ἡ σάλα εὐωδιάζει.
Ξέγνοιαστο παίζει τὸ παιδὶ 'ς τὸ σπῆτ' ἢ 'ς τὸ σοκάκι,
Καὶ τὸ κορίτσι ντύνεται καινούριο φουστανάκι,
Ὁ γέρος πάει 'ς τὴν ἐκκλησιὰ, κι' ἡ τρέλλα τοῦ λεβέντη
Ὅλη τὴ 'μέρα τὴν περνᾶ 'ς ἄλλη ἐκκλησιὰ: 'ς τὸ γλέντι.
Μ' ἀπ' ὅλους πιὸ βαθύτερα σὲ χαιρετῶ ἐσένα,
Μελίγλωσση γιορτοῦλά μας, Χριστούγεν' ἀνθισμένα!

Ἂν εἶν' ἡ ἄνοιξι γιορτὴ 'ς τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
Εἶν' ἡ γιορτὴ σπηλιάτικο Μαγιάπριλό μας πάλι.

Β'.

Παιδάκι τὴν καρδοῦλά μου τὴ νιώθω μέσ' τὰ στήθη,
Ὅλο ζωή, σὰν τὸ Χριστὸ τὴν ὥρα ποῦ 'γεννήθη.

Μὲ σέρνουν, τὴν πρωτοχρονιά, δυὸ μαγισσῶν τὰ κάλλη:
Βαρειὰ ἡ μία μὲ μεθᾶ, καὶ μ' ἐμορφαίν' ἡ ἄλλη·
Ἡ μία *Τύχη* λέγεται, κι' ἡ ἄλλη *Ἐλεημοσύνη*.
Γίνομαι, κάθ' ἀποκρυά, τρελλῶν καϋμῶν καμίνι,
Ὅλ' ἡ καρδιά μου ἔρχεται 'ς τὰ πόδια, γιὰ θεό μου
Ἔχω, Κυρίαι, τὸ χορό, κι' ὁ νοῦς 'ς τὸ ντομινό μου.
Ὅταν χορτάζω ἀνάστασι, θέλω τὸν κόσμον ὅλο
Ἕνα χειλάκι νὰ γενῇ γιὰ μένα μυροβόλο·
Ὅμως, ἐσεῖς, Χριστούγενα, μὲ κάνετε παιδάκι,
Διψῶ σπηλιάτικη γωνιὰ, κι' ἀδελφικὸ λογάκι.

Καὶ βρέφος τὴν καρδοῦλά μου τὴ νιώθω μέσ' τὰ στήθη,
Ὅλο ζωή, σὰν τὸ Χριστὸ τὴν ὥρα ποῦ ἐγεννήθη.

Γ'.

Τί φῶς καὶ χρῶμα κι' ἐμορφιὰ νὰ εἶχ' ἐκεῖ τ' ἀστέρι
Ὁποῦ 'ς τὴν κούνια τοῦ Χριστοῦ τοὺς Μάγους ἔχει φέρει!

Ποιὸς ἄγγελος τὸ διάλεξε γιὰ τέτοιο ταχυδρόμο!
Τ' ἄλλα τ' ἀστέρια θάβλεπαν τὸ φωτεινό του δρόμο,
Κι' ἀπὸ τὴ ζήλεια θ' ἄτρεμαν... Ἀστέρι, σὲ ποιὰ χώρα
Τοῦ ἀπεράντου σ' οὐρανοῦ νὰ λαμπυρίζῃς τώρα;
Ἡ παντοδύναμη Φθορὰ μὴν ἔσβυσε τὸ φῶς σου;
Ἢ μήπως εἶσ' ἀθάνατο κι' ἐσύ, σὰν τὸ Χριστό σου:
Δὲν καταβαίν' ἡ λάμψι σου ἐδῶ 'ς τὰ χώματά μας;
Γιὰ ὅλα τ' ἄστρα, ἀλλοίμονο! δὲν εἶνε ἡ ματιά μας...
Καὶ μόνον ὅταν τὰ λαμπρὰ Χριστούγεννά μας θάμπουν,
Θαρρῶ πῶς ἡ ἀκτῖνές σου μέσ' τὴν ψυχή μου λάμπουν.

Τί φῶς καὶ χρῶμα κι' ἐμορφιὰ νὰ εἶχ' ἐκεῖ τ' ἀστέρι
Ὁποῦ 'ς τὴν κούνια τοῦ Χριστοῦ τοὺς Μάγους εἶχε φέρει!

Δ'.

Ἀχ, ἀχ, Χριστουγενιάτικο τῆς φαμελλιᾶς τραπέζι
Ποῦ ταῖρι ταῖρ' ἡ ὄρεξι μὲ τὴν ἀγάπη παίζει!

Τὰ ποτηράκια ἠχοῦν γλυκὰ, λαμποκοποῦν τὰ πιάτα,
Γύρω φαιδρὰ γεράματα καὶ προκομένα νιάτα!
Κοῦρκος 'ς τὴ μέση ὁλόζεστος μοσχοβολᾷ, ροδίζει,
Καὶ τρέχει ὁλοῦθε τὸ κρασὶ καὶ κελαδεῖ κι' ἀφρίζει.
Καὶ νὰ θωρῆς ἀγνάντια σου δυὸ ἀδερφαῖς, δυὸ τρέλλαις,
Μὲ κουβεντοῦλαις ἄσωσταις, γλυκειαῖς σὰν καραμέλαις,
Ἢ νὰ σοῦ λέῃ ἀγνάντια σου γιὰ τὸ ξανθὸ παιδί σου
Δυὸ χρόνων γυναικοῦλα σου, ὁ ἔρως τῆς ζωῆς σου.
Καὶ νὰ σ' ἀρχίζῃ ἀκούραστη ὁ πάππος φλυαρία,
Τῶν Χριστουγένων μιὰ γνωστὴ πανάρχαια ἱστορία...

Ἀχ, ἀχ, Χριστουγενιάτικο τῆς φαμελλιᾶς τραπέζι
Ποῦ ταῖρι ταῖρ' ἡ ὄρεξι μὲ τὴν ἀγάπη παίζει!

Ε'.

Τὴν ἄδολη παραμονὴ, τὴν τρισευτυχισμένη!
Γιορτὴ ποῦ χαίρεται κανεὶς βαθειὰ, γιατὶ προσμένει.

Εἰς τὸν καθρέφτη τοῦ σπιτιοῦ, ἐκεῖ ποῦ τὸν λουστράρει,
Ἡ δοῦλα ἡ ροδοκόκκινη κυττάζει μὲ καμάρι
Τί χείλη θάχῃ αὔριο, τί στήθη, ὁ *ἐλέεργός* της...
Ἡ κόρη κάνει δοκιμὴ τοῦ νέου φορέματός της,
Καὶ λογαριάζει τὸ παιδὶ ταῖς ἡμέραις πῶχει σχόλη.
Ἐνῶ ὁ Κύριος τραβᾷ 'ς τὴν ἀγορὰ ποῦ ὅλη
Συγυρισμένη, ὅλη βοὴ, ὀρεκτικὴ, γεμάτη,
Φέρνει γαργάλισμα 'στ' αὐτὶ, καὶ θάμπωμα 'στὸ μάτι,
Καὶ φρενιασμένον ἔρωτα 'στὸ τρυφερὸ στομάχι·
Καὶ συλλογίζετ' ἡ κυρὰ ταῖς *βίζιταις* ποῦ θάχῃ.

Τὴν ἄδολη παραμονὴ! τὴν τρισευτυχισμένη!
Γιορτὴ ποῦ χαίρεται κανεὶς βαθειὰ, γιατὶ προσμένει.

ΣΤ'.

Σὲ εἶδ' ἀπόψε 'στῶνειρο, τῆς νιότης μου στολίδι.
Χριστόψωμα ἐζύμωνες 'ς ἕνα μικρὸ σκαρίδι.

Ἤσουν σκυμμένη, καὶ λυτὰ τὰ φουντωτὰ μαλλιά σου
Μὲ μία χάρι ἄταχτη σκορπίζονταν 'μπροστά σου
Τὰ χέρια σου ζυμώνονταν, θαρρούσα, 'ς τὸ ζυμάρι,
Κι' ἀπ' τὰ μαλλιά σου ἔσταζεν ἱδρὼς μαργαριτάρι.
Ἀπόστασες κι' ἐπόνεσες, σταμάτησες, ἀλήθεια,
Καὶ μιὰ ματιά σου μ' οὔρριξες, σὰ 'νάλεγες: βοήθεια!
Ἤταν παιγνίδι ἡ δουλειά, 'σὰ' ζύμωσα μ' ἐσένα,
Καὶ σὲ λιγάκι ἐπρόβαλαν χριστόψωμ' ἀφρισμένα.
Εἶν' ἡ ζωή, ἀγάπη μου, τοῦ ζυμαριοῦ ἡ σκάφη:
—Μαζῆ νὰ τὸ ζυμώσουμε, μόνο μαζῆ ἐγράφη...

Σὲ εἶδ' ἀπόψε 'ς τ' ὄνειρο, τῆς νιότης μου στολίδι·
Χριστόψωμα ἐζύμωνες 'ς ἕνα μικρὸ σκαρίδι.

Ζ'.

Ἐσεῖς, ποῦ ζῆτε μακρυὰ σὲ παγωμένα μέρη,
Ἀκοῦστε δέκα στίχους μου, γεμάτους καλοκαίρι.

Ξέρω μιὰ χώρα· ἡ ἀνοιξι σὰν ἥλιος ἐκεῖ πέρα·
Ἡ χειμωνιὰ καμμιὰ φορὰ μαυρίζει τὸν αἰθέρα,
Σὰ' νέφος διαβατάρικο, καὶ φεύγει· ἀπρίλις πάλι.
Ἀ' αὐτὴ τὴ χῶρα ὁ Χριστὸς γεννιέται μ' ὄψι ἄλλη.
Δὲν ἔρχεται μὲ τούρτουρα, σαβανωτὸς σὲ χιόνι,
Οὔτε σὲ γοῦνα Ῥωσσικὴ τὸ πρόσωπο του χώνει,
Οὔτε μπροστὰ σὲ μιὰ γωνιὰ, πεσμένος 'στὸ βιβλίο
Νὰ τὸ ξεχάσῃ προσπαθεῖ 'στὸ διάβασμα τὸ κρύο.
Μὰ μέσ' τοὺς δρόμους χύνεται, 'στὸν οὐρανὸ ξεχνιέται.
Dolce far niente τραγουδεῖ, γλεντᾷ, κι' ἀποκοιμέται.

Ἐσεῖς ποῦ ζῆτε μακρυὰ σὲ παγωμένα μέρη
Ἀκοῦστε δέκα στίχους μου γεμάτους καλοκαίρι.

Η'.

Νάμουν τοῦ σταύλου ἐν' ἄχυρο, ἕνα φτωχὸ κομμάτι
Τὴν ὥρα π' ἀνοιξ' ὁ Χριστὸς 'ς τὸν ἥλιο του τὸ μάτι!

Νὰ ἴδω τὴν πρώτη του ματιὰ καὶ τὸ χαμόγελό του,
Τὸ στέμμα τῶν ἀκτίνων του γύρω 'ς τὸ μέτωπό του,
Νὰ λάμψω ἀπὸ τὴ λάμψι του κι' ἐγὼ 'σὰ διαμαντάκι,
Κι' ἀπὸ τὴ θεία του πνοὴ νὰ γίνω λουλουδάκι,
Νὰ μοσχοβολήθῶ κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν εὐωδία
Ποῦ ἄναψε 'ς τὰ πόδια του τῶν Μάγων ἡ λατρεία,
Νὰ ἴδω τὴν Ἀειπάρθενο, νὰ ἴδω τὸ πρόσωπό της
Πῶς ἐκοκκίνησε, καθὼς πρωτόειδε τὸ μικρό της,
Ὅταν λευκὸ, πανεύσημο τὸ προσωπάκι ἐκεῖνο,
Τῆς 'θύμισ' ἔτσι ἄθελα τοῦ Γαβριὴλ τὸν κρίνο...

Νάμουν τοῦ σταύλου ἐν' ἄχυρο, ἕνα φτωχὸ κομμάτι
Τὴν ὥρα π' ἀνοιξ' ὁ Χριστὸς 'ς τὸν ἥλιο του τὸ μάτι!

Κωστῆς Παλαμᾶς.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ Τ΄ ΤΑΡΤΗΣ

Κατὰ τὸ σύνηθες ἡ συνεδρίασις ἄρχεται τὴν 9 ½ μολονότι προκηρύσσεται καθ' ἑκάστην ἡ ἐννάτη ὡς ὥρα ἐνάρξεως. Ἡ ἀργοπορία αὕτη ἀποδοτέα εἰς τὸν ἑλληνικὸν χαρακτῆρα, ὅστις καὶ κατὰ τὴν ἀκρίβειαν διαφέρει ὀλίγον τοῦ ἀγγλικοῦ.

Κατὰ τὴν ἀργοπορίαν ταύτην ἀναγινώσκω ἐκπληκτος τὸν θάνατον τοῦ Ἰακωβάτου, ἐν ᾧ ἀκόμη δυσπιστῶ εἰς τὸ χθεσινὸν ἄγγελμα τοῦ Γαμβέττα. Τί παράβολος ἀνὴρ, τί μέγας ἄνθρωπος, τί ἀγνὸς δημοκρατικὸς, τί ἀρχαῖος ῥήτωρ, τί σατανικὸς σκώπτης, τί γίγας τοῦ βήματος καὶ τοῦ λόγου, τί ὠκεανὸς πολυμαθείας ὁ Γεωργαντάρας Ἰακωβάτος! Ὅταν μίαν ἡμέραν . . . .

— **Κ. Κατσικαπῆς!** αἰφνιδίως ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Προέδρου, διακόψασα τὴν μελαγχολικήν μου ῥέμβην, καὶ ἐστράφην πρὸς τὸν προσελθόντα μάρτυρα.

Πόσας ἀναμνήσεις μοὶ ἐφερεν ὁ μάρτυς Κατσικαπῆς, πόσας φαιδρὰς τοῦ παρελθόντος στιγμὰς μοὶ ἐπενθύμησεν! Ἐνθυμήθην τὸ κλασικόν του ἔπεινο:

— Ἤρχουμε νὰ πιθῶ ἐν τοῦ μέσου δύου κανονοστοιχιοῦν...

Καὶ ἐνθυμήθην ἀκόμη τὸν μεγαλοφυᾶ συμπολίτην του

Κότταρην, τὸν ἀπαθανατισθέντα διὰ τῶν ἀθανάτων λόγων του.

— Κλιέφτω κλιέφτεις κλιέφτει, τοὺς ὁποίους ἔβλεπον περὶ ἐμὲ ἐνσαρκωμένους καὶ τοὺς ὁποίους μάτην ἐζήτουν νὰ διαλύσω, ἀτενίζων πρὸς τὸν γαλανὸν ἔξω οὐρανόν μας, ὅστις θεία τύχῃ ἀπέχει μακρὰν, πολὺ μακρὰν τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους!

— Κύριε μάρτυς, γνωρίζετε τοὺς κατηγορουμένους; ἠρώτησεν ὁ Πρόεδρος.

— Chιχεδούν! ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς.

Τὴν χορταστικὴν αὐτὴν λέξιν ἀπηλαύσαμεν ὡς πρωϊνὸν λουκμᾶν καὶ ἀνεμένομεν νὰ τὴν διαδεχθῇ ἡ *πατέλα* τῆς ἀπολογίας του· πλὴν ποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς μας ὅταν ἐρωτηθεὶς τί γνωρίζει περὶ τῆς ὑποθέσεως,

— Ἰδού, εἶπεν, τί γνωρίζω, εἰς καθαρὰν ἑλληνικὴν γλῶσσαν!!!

Καὶ ἤρξατο κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἀφηγούμενος τὰ τῆς ὑποθέσεως. Πολλὰ ἠδύνατό τις νὰ φέρῃ ἀποδεικνύοντα τὴν ἐκ τῶν Ἑλλήνων καταγωγήν μας, ἀλλὰ τὸ προσωδιακὸν παράδειγμα τοῦ Κατσικαπῆ εἶναι ἀκαταμάχητον ἐπιχείρημα, ὅτι αὐτὸς τοὐλάχιστον προέρχεται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν Δημοσθένην.

Ὁ Κατσικαπῆς καθ ὅλην τὴν κατάθεσίν του ἦτο ἀρελής, ἀπέριττος, ἀκούραστος, ἡ δὲ μαρτυρία του ὡμοίαζε μᾶλλον ἀπολογίαν, ἀγόρευσιν ἢ πρόποσιν! Τόσην δὲ φαίνεται ἔπαθε νοσταλγίαν βήματος καὶ *κουβέντας*, ὥστε ἤρχισε καὶ νὰ βηματίζῃ ὀλίγον, νὰ θέτῃ τὰς χεῖράς του εἰς τὴν τσέπην κατὰ τὴν ῥωμαϊκὴν ῥητορικὴν, καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ πολλάκις ἀκόμη εἰς τὸν Πρόεδρον τὸ κοινοβουλευτικὸν πλέον δόγμα: Μὴ μὲ διακόπτετε!

Τοῦτο ὅμως ἀναγκάζει τὸν κ. Ῥάδον νὰ τῷ παρατηρήσῃ:

— Δὲν εἶναι ἐδῶ βῆμα Βουλῆς...

— Τὸ γνωρίζου, ἀπήντησεν ὁ Κατσικᾶς ἐξ ἀρχαίας γλωσσικῆς ἕξεως.

— Ὀλίγον δυνατώτερα ἐφώναζον πολλοὶ, δὲν ἀκούομεν.

— Ὅταν ἀρχίσω, μάλιστα... Ἔχω πυρετὸν, ἐπῆρα κιόνο!...

Ἦτο ὁ πρόλογος· πρόλογος ὡς βλέπετε κρυολογημένος· κατ' ἀντίθεσιν ὅμως τοῦ προλόγου καὶ τοῦ *λόγου* του, ὁ κ. Κατσικαπῆς εἶναι ὑγιέστατος, καὶ ἀπαγγέλλει σθεναρωτάτην δημηγορίαν.

— Κατὰ τὸ 1881, εἶπεν ἔπαρχος ὢν Παρνασσίδος, ἔμαθον παρὰ τοῦ Μαυρομμάτη ὅτι ὁ Βελέντζας ἐπαύθη καὶ ὅτι τὸ ἔλλειμμα τῶν Θηβῶν ἦτο κλ.... Σᾶς βεβαιῶ δὲν τὸ ἐπίστευσα, διότι εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐνεργείας, ὅπου ἡ prochpάκchις δὲν χωρεῖ κλ. Ἦλθον ἐδῶ, εὗρον τὸν Βελέντζαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ τὸν ἠσπάσθην μὲ *κάποιαν περιπάθειαν*, διότι μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι οὔτε ἐπαύθη οὔτε ἐλλειμματίας ἦτο. μεθ' ὃ ἐπανῆλθον εἰς τὴν θέσιν μου. Μίαν ἡμέραν ἐπορεύθην εἰς τὴν Δομβραίναν. Ἡ Δομβραινα ἠξεύρετε εἶναι τὸ Παρίchι τῶν μερῶν ἐκείνων κλ. Καὶ διηγεῖται τὰ κατὰ τὴν παράδοσιν μεταξὺ Βελέντζα καὶ Γκοζῆ, ἐν ᾗ διακρίνεται κυρίως ὁ διάλογος:

— Καὶ μοῦ εἶπε, καὶ τοῦ εἶπα, καὶ τοῦ λέγω, καὶ μοῦ λέγει (καὶ ὀλίγον Θουκυδίδην). Ἐγὼ δὲ ἅμα τούτων ἀπελθόντων κλ. (Ἐξάγει δέσμην ἐγγράφων καὶ τὰ ἀναγινώσκει).

«Ἀνακαλύπτονται chοθαρὰ πράγματα, ἰδίως ἐνοχοποιεῖται Γεν. Λογιστήριον». Προσθέτει δὲ:

— Θὰ ἐξηγηθῶ παρακάτω διὰ νὰ μὴν ἀδικήσω κανένα!

Ἄλλο ἔγγραφον:

«... Ἐρησυχάζω νομιchύνην ὑμῶν καὶ δραστηριότητα».

Καὶ ἐδῶ προκειμένου πλέον περὶ αὐτολογίας, ἀρχίζει νὰ *σολατσάρῃ* καὶ μὲ φωνὴν ἀπορθεγματικὴν καὶ βροντώδη:

— Πᾶς ἄλλος, λέγει, ἢ τὰ κατηγορούμενα πρόσωπα ἐδημιούργησαν τὴν κατάστασιν αὐτήν!!

Ἀλλὰ τότε ὁ κ. Ῥάδος τοῦ κόπτει τὸν ἀέρα, καὶ μόλις ὁ Πρόεδρος ἐπεμβαίνων κατορθοῖ νὰ μᾶς ἀποδώσῃ τὸν μάρτυρα ῥήτορα.

— Ὁ Βελέντζας, ἐπαναλαμβάνει μετὰ δυνάμεως, ὑπῆρξεν **ὀχετός!** διὰ τοῦ ὁποίου τὰ χρήματα διῆλθον κλ. κλ.

Περὶ τοῦ Λογιστηρίου καὶ Ἐλεγκτηρίου ἐρωτώμενος λέγει:

— Θέλετε νὰ chᾶς τὸ εἴπω; Τὰ δύω ταῦτα τμήματα τῆς ὑπηρεσίας κατήντησαν γραφεῖα ἄχρηστα!

— Διατί; τὸν ἐρωτᾷ. ὁ Πρόεδρος.

— Διότι ὅταν εἶχον 42 χεῖρας ἤτοι 42 ὑπαλλήλους, ἡ ἐξέλεγξις ἐγένετο πολὺ ἀνεπιλησπότερον παρ' ὅταν πηξήνθησαν οἱ ὑπάλληλοι εἰς 300!...

— Φυσικώτατα ἐσκέφθην, ἀφοῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν χειρῶν ἀνῆλθεν εἰς τὰ 600, ἐνῷ πρότερον ἦσαν ἀρκεταὶ μόναι 42 τῶν ἰσαρίθμων μονοχείρων τοῦ κ. Κατσικαπῆ.

Περὶ τῶν ἐπάρχων ἐρωτηθεὶς ἀν ἐνέχωνται:

— Ὄχι, λέγει, ἡ ἐξέλεγξίς των εἶναι τυπικὴ, αὐτοὶ ἁπλῶς πιστοποιοῦν ἕνα γεγονός· καὶ ἵνα μὴ ὑπάρξῃ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀθωότητός των, ἠμπορεῖ, λέγει, ἐγὼ νὰ σοῦ πάσω τὸ χέρι νὰ μὴν ὑπογράψῃς συναλλαγματικὴν, λέγων πρός σε:

— Μὴ, μὴ, δὲν τοῦ ἔλαβις;

Καθ' ὅλην τὴν ἀγόρευσίν του ὁ Κατσικαπῆς δεικνύει μεγάλην δυσπιστίαν πρὸς τὴν μνήμην του καὶ ἐπαναλαμβάνει κατὰ κόρον:

— Ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη...

Ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς ζωῆς ἣν διῆγεν ὁ Βελέντζας.

— Ὁ Βελέντζας λέγει ἦτο σπάταλος ὅσον οὐδεὶς θνητός! καὶ θέλων τρόπον τινὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν κατηγορούμενον, τὸν παριστάνει χρεωκόπον μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα. Ἦτο σπαταλώτατος, ἐξακολουθεῖ, καὶ εἰς τὸ ταμεῖόν του ὅποιος ἤθελε ἔμπαινε...

— Πλὴν τοῦ Βελέντζα, τὸν διέκοψε μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας ὁ κ. Εἰσαγγελεύς.

Ὅταν ρθάνῃ εἰς τὸ ζήτημα τῆς διαχειρίσεως τοῦ Γκορτζῆ, ἀλλὰ πολὺ βραδέως ὡς ἐπικήδειος πομπὴ εἰς τὸ κοιμητήριον.

— Ἡ διαχείρισίς του, λέγει, ἦτο μοναδικὴ καὶ ἡ διαγωγή του ἀρίστη! διηγεῖται δὲ πρὸς ἀπόδειξιν, τὴν ἱστορίαν ἑνὸς κιβωτίου εἰς τὸ ταμεῖόν του τὸ ὁποῖον πάντοτε ἔμενεν ἀνοικτὸν, καὶ οὐδέποτε ὁ Γκορτζῆς ἔρριψεν ἐντὸς αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του!...

Τὸ πατριωτικὸν ζήτημα οὐδὲ τὸν Κατσικαπῆν διέλαθε· τοὐναντίον ὁ ἐπίλογός του ἦτο σχεδὸν ἐγερτήριον, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τὸ πέρας αὐτοῦ ἀρκετὰ ἀγωνιῶδες, ἐζήτησεν ὀλίγον νερὸν, καὶ κατέπιεν ἕνα *μάπι* τονωτικὸν ἴσως, μεθ' ὃ μετὰ λύπης τὸν ἀπεχωρίσθημεν.

Κωνσταντῖνος Οἰκονόμου.

Ὁ μάρτυς αὐτὸς ὑπάλληλος ἀρχαῖος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν εἶναι διατεθειμένος νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς τριημέρου ἀνίας διὰ μεθυγραφικῆς καὶ σχεδὸν *μοτζαδικῆς* καταθέσεως.

— Τί γνωρίζεις, τὸν ἐρωτᾷ ὁ κ. Πρόεδρος, περὶ τοῦ ἐλλείμματος κτλ. ἀνακεφαλαίωσις.

— Γνωρίζω ὅτι....

— Δυνατώτερα, φωνάζουν τινές.

— Εἶμαι νηστικός, καὶ θὰ τὰ πῶ σιγά, σιγά! Ἐργαζόμενος; εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἀνεῦρον τὸ ἔλλειμμα, τὸ ἀνέρερα εἰς τὸν Σαμοθράκην κλ. κλ. Δὲν μὲ ἤκουταν, ἐζήτησα ἄδειαν, δὲν μοῦ τὴν ἔδωκαν, ἔδωκα τὴν παραίτησίν μου, μοῦ τὴν ἔδωκαν.

— Διατί παρητήθης;

— Διότι δὲν ἀντεῖχον εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς πατρίδος.

— Ὅταν σὲ ἐζήτησαν εἰς τὸν οἶκόν σου διὰ τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν, τί ἀπεκρίθης;

— Οὔφ, ἀδελφέ, θὰ καθίσω νὰ φάω!

Βλέπετε ὅτι τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἀντεῖχεν εἰς τὴν *κατάσασαν αὐτὴν τοῦ στομάχου του*. Ὅταν ἀργότερον τὸν ἠρώτησαν περὶ τῆς ἐνοχῆς τῶν ἐπάρχων, εἶπεν, ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχωσι τοιαύτην, διότι μιᾶ φορὰ καὶ ἐγὼ ποτὲ ἤμουν Ταμίας, ὁ Ἔπαρχος μοῦ εἶπεν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διαβάσω τὸ πρωτόκολλον τῆς παραδόσεως, διότι ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸ *ἐποκείμενόν* σου.

— Καὶ διὰ τοῦτο τὸ *ὑποκείμενον* δὲν εἶναι *κατηγορούμενον*, εἶπε κάποιος ἐκεῖ διδάσκαλος καλαμπουρίζων.

— Τότε ἐξηκολούθησεν, ἐφάγαμε καὶ μία βασιλόπηττα, ἐσφάξαμε καὶ ἕνα πετεινό, καὶ συνεπέρανεν ὅτι τὸ πρωτόκολλον, ἡ βασιλόπηττα καὶ ὁ πετεινὸς εἶναι πράγματα φαγώσιμα.

Ι. Ζαΐμης.

— Εἰς τὸ βιβλίον λέγει, τῆς γενικῆς ληψοδοσίας εὗρον ἔλλειμμα κατὰ μῆνα ἐξογκούμενον: τοῦτο ἀνέρερον εἰς τὸν κ. Τομαρόπουλον: ἀλλ' οὗτος μὲ εἶπεν:

— Γράφε ὅτι σοῦ δίδουν καὶ ἄφησε ἐκείνους νὰ κάνουν καλὰ μὲ τὸ Βελέντζα.

— Τί σοῦ εἶπεν ὁ Τραβερσάρας;

— Μοῦ εἶπεν, **Οὐδεὶς** δύναται νὰ μὲ καταδιώξῃ, ἀφοῦ ὁ Ὑπουργὸς μὲ εἶπεν, «ἐξακολούθει νὰ διευθύνῃς ὅπως ἔχει τὸ ταμεῖον».

Ἐγὼ τὰ ἐκατάλαβα καὶ εἶπα *αὐτὰ εἶναι λόγια τῆς καραβάνας*! κατόπιν ἐμπλέκεται εἰς μερικὰς ἐρωτήσεις τοῦ Προέδρου, τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν συνηγόρων, καὶ τότε μόνον ἡ ταχύπτερος φήμη διὰ τοῦ στόματος ὅλων ἀφίνει τὸ βακχικὸν ῥῆμα: — Τὸ τσούζει, τὸ τσούζει!

Σ. Μπάσδελης.

Ὅτι καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν βιβλίων ἔλαβεν ὑπονοίας ὅτι ὑπάρχει ἔλλειμμα ἕνεκα τοῦ ἐξωγκωμένου ὑπολοίπου, καὶ ὅτι τὰς ἀρχὰς τοῦ 1881 ὁ Σαμοθράκης τοῦ ἐπέδειξε πρὸς τὸν Σωτηρόπουλον ἐπιστολὴν τοῦ Βελέντζα, ἧς τὸ περιεχόμενον δὲν εἶδε.

Καὶ αὐτὸν τὸν μάρτυρα εἰσάγουσιν εἰς τὰ λαβυρινθώδη τοῦ λογιστικοῦ Μέγαρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ πλέον καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ συνάδελφοί του, μάτην προσπαθοῦντος τοῦ Προέδρου καὶ τῶν συνηγόρων νὰ ὑπομιμνήσκωσι τὴν εἰδικότητά των περὶ τὰ λογιστικὰ καὶ ἐπειδὴ δὲν εὑρίσκουν διέξοδον ὁ κ. Πρόεδρος τοῖς δανείζει τὴν θύραν τοῦ Δικαστηρίου.

Φιλοποίμ. Θεαγένης.

Ἐξ ἀκοῆς γνωρίζει ὅ,τι γνωρίζομεν ὅλοι, καὶ μόνον ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γνωρίζει ὅτι τὸν ἔφερον ἐδῶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ περὶ τίνος πρόκειται.

Ἐν τούτοις διὰ συμπερασμάτων ἀποδίδει ἐνοχὴν εἰς τὸν Βελέντζαν καὶ τοὺς ἐν τῷ λογιστηρίῳ κατηγορουμένους. Χωρὶς δὲ νὰ θέλῃ τοῦ διαφεύγει καὶ ἕνα καλαμπουράκι.

— Ὁ Μεγαπάνος, τὸν ἐρωτᾷ ὁ Πρόεδρος, διατί ἐπίεζε τὸν Βελέντζα;

— Διὰ νὰ τὸν καλύπτῃ!

Φίλιπ. Θεαγένης.

Καὶ αὐτὸς ἐξ *ἀκοῆς* καταθέτει μερικὰ γεγονότα περὶ τοῦ ἐλλείμματος, τὸ ὁποῖον, λέγει, ἦτο *πασίγνωστον* καὶ τρόπον τινὰ ἀπορεῖ πῶς τῷ ἀπευθύνεται ἐρώτησις περὶ τούτου!

—Ἀπὸ τὸν καιρὸν, λέγει, τῆς ἐπαναστάσεως ἐγένετο λόγος ἐν Θήβαις περὶ τοῦ ἐλλείμματος!

Ἔχομεν λοιπόν, βλέπετε, δύω ἐπαναστάσεις, θέλει νὰ εἴπῃ ὁ μάρτυς, καὶ ἀπέρχεται.

(ἀκολουθεῖ)

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τοὺς βλέπετε, 110 εἶναι οἱ συμπολιτευόμενοι καὶ 37 μόνον οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, εἰς τὴν τελευταίαν τῆς Βουλῆς συνεδρίασιν. Ἔμειναν τόσοι οἱ ἀντιπολιτευόμενοι φοβηθέντες μὴ τοὺς ἐπιτεθοῦν οἱ Μάνδαλοι τῆς Δεξιᾶς; Ὄχι, ἀλλ' ἀνεχώρησαν εἰς τὰς πατρίδας των ἢ μένουν ἀκόμη εἰς Ἀθήνας ἀλλὰ δὲν προσέρχονται. Εἶναι χριστιανοί, εἶναι οἰκογενειάρχαι, ἔχουν κοινωνικὰ καθήκοντα. Διὰ τοὺς συμπολιτευομένους ὅμως, Πατρὶς, Χριστὸς, Χριστούγεννα, παδιά, οἰκογένεια, τσουρέκια, κότταις, ὅλα αὐτὰ ἐμπεριέχονται ἐν τῇ Ἐξουσίᾳ. ἑπομένως, *δὲν τὸ κουνοῦν*. Ἐὰν ἦσαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι Κυβέρνησις καὶ οἱ συμπολιτευόμενοι ἀντιπολίτευσις, τότε οἱ πρῶτοι θὰ ἐρωτάζοντο τὸ Χριστὸν γεννηθέντα ἐπὶ τοῦ Βήματος τῆς Βουλῆς, ὅπερ θὰ ἦτο ὁ σταῦλος· ὅσον δι' ἄλογα, θὰ μετεβάλλοντο τινὲς ἐξ αὐτῶν εἰς τοιαῦτα, καὶ μάγοι *φέροντες δῶρα* θὰ ἦσαν οἱ ὑπουργοί· οἱ δὲ νῦν συμπολιτευόμενοι θὰ ἦσαν καλοὶ χριστιανοί, καλλίτεροι οἰκογενειάρχαι, κάλλιστοι πατριῶται.

Καὶ τὸ συμπέρασμα; Πῶς νὰ μὴν φοβῆσαι τοιούτους ἀνθρώπους ἐν ἔτει προοδευτικῷ λήγοντι 1882, θυσιάζοντας τόσα τιμαλφῆ πράγματα ἐξ ἁπλῆς *φιλοπατρίας*;

Αἱ δύσεις αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἀποτελοῦσι τὰς θελκτικωτέρας καὶ χορῶν καὶ μουσικῶν συμφωνιῶν καὶ θεατρικῶν παραστάσεων *ἑσπερίδας*. Ἐκεῖναι αἱ συχναὶ ἐναλλαγαὶ τοῦ ὁρίζοντος συγκροτοῦσι *μπαλέτο* ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς νὰ εἴπωμεν τὸ **Excelsior**, τῶν σκηνογραφιῶν στιγμηδὸν χρωματιζομένων ὑπὸ τοῦ οὐρανίου ζωγράφου. Δὲν εἶναι πλέον γαλανὸν τὸ γαλανόν, ῥόδινον τὸ ῥόδινον, χρυσοῦν τὸ χρυσοῦν· ἀλλ' εἶναι εἰς ἑκατομμύρια ὀφθαλμῶν γλαυκωπίδων χυνόμενα ῥόδα καὶ σπειρόμενος εἶτα χρυσὸς διὰ νὰ τὰς κατακτήσῃ καὶ ἔπειτα ἁπλούμεναι τριανταφυλέναι ταινίαι ἐπὶ τῶν συμπαθητικωτέρου γαλανοῦ χρώματος ἐσθήτων καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὡς λευκαὶ ὀπτασίαι κατάλευκοι νυμφικοὶ πέπλοι, καὶ ἀνοίγονται· ἔπειτα χοροὶ καὶ κυνηγοῦνται ἢ ἀγκαλιαζοῦσι σύννεφα κυανοροδόλευκα καὶ πάλιν μία πορφύρα ἀνατέλλει, ὡς νὰ βλέπῃς ὅτι ἔρχονται οἱ βασιλεῖς καὶ σκοροπᾷ πρὸ τῶν ποδῶν των ῥόδα καὶ μενεξέδες ἀπὸ ἀργυρῶν δίσκων σειρὰ θεραπόντων καὶ τότε ὀνειρεύεσαι νομίζων ὅτι ἐνωπίζεσαι βαθεῖαν ἐλαφρὰν μουσικὴν ἢ ὅτι ἐν συνοδίᾳ μὲ ἀγγελικὸν κορμὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐχόρευσες ἐπὶ διδανίου ῥοφᾷς ἀναψυκτικόν, διότι αὐτὴ ἡ οὐρανία δύσις σὲ πληροῖ ῥευστῆς γαλήνης ἐν ᾗ κολυμβοῦν οὐ μόνον οἱ ὀφθαλμοί σου, ἀλλὰ ὅλος ὁ ὀργανισμός σου! Μὴν περιμένετε μόνον τὴν πρωΐαν, ἤτοι τὸ τέλος τῆς δύσεως· καθὼς εἰς τοὺς χοροὺς ἐὰν τυχὸν δὲν σπεύσετε νὰ φύγετε μὲ τὰ φανάρια ἢ τὴν σελήνην, ἀλλὰ σᾶς προκαταλάβει ἐξακολουθήσει τὴν εἰμαρμένην ἡμῶν καὶ κοπιώδη πεζοπορίαν.

Ἀλλ' ἀρκούντως ἐπλανήθημεν ἐν τῷ νεῷ· ἂς βαδίσωμεν ἤδη ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ὁ Ἰωάννης Βενδίκης (τὸ ὄνομα τοῦτο εἶχε δώσει ὁ Μηνᾶς, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται, εἰς τὸν τραυματίαν τὸν νοσηλευόμενον ὑπὸ τῆς γραίας Φορκίνας) εἶχε λάβει τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅτε ἀπῆλθεν εἰς Βενετίαν πρὸ τινων μηνῶν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ ἑταίρου Μηνᾶ. Καὶ εἰς ἄλλους μὲν τὸ ὄνομα τοῦτο ἐφαίνετο παραγόμενον ἐκ τοῦ *βενεδίκο, εὐλογῶ*, εἰς ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ *βένδικο*, ἐκδικοῦμαι. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα τὸν εἶχε γνωρίσει καὶ ὁ ναύτης Καρτάτσης, αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε λάβει ποτόν τι φλωρίων παρὰ τοῦ Μάρκου Σανούτου διὰ τὰ *χασομέρια του*, καὶ διὰ τὴν περὶ τῆς ἐν Βενετίᾳ παρουσίας τοῦ Ἰω. Μούχρα καταγγελίαν.

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης εἶχεν εὑρεθῆ ὑπ' εὐσπλάγχνου τινὸς ἁλιέως πρωΐαν τινα τετραυματισμένος καὶ ἡμιθανὴς ἐπί τινος ἐρήμου παραλίας οὐχὶ μακρὰν τῆς Βενετίας καὶ εἶχε τύχει περιθάλψεως παρ' αὐτοῦ. Ὁ αὐτὸς εἶχε κρούσει νύκτα τινὰ τὴν θύραν τῆς γνωρίμου του, τῆς γειτονοπούλας καὶ νοσοκόμου Φορκίνας, καὶ εἶχε νοσηλευθῆ ὑπ' αὐτῆς ἐπί τινας ἡμέρας.

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης ἦτο, φαίνεται, ὁ ἀνὴρ ὅστις ἐπάλαισε κατά τινα νύκτα μὲ τὸν Μάρκον Σανούτον τὴν τρομερὰν ἐκείνην πάλην, ἐξ ἧς ἡμρότερον ἐξῆλθον, ὡς ἐκ θαύματος, ζῶντες εἰσέτι, ἀφοῦ ἔδειξαν ἀντοχὴν καὶ καρτερίαν ἀπίστευτον· Ὡς φαίνεται δέ, ὅτε ὁ Ἰω. Βενδίκης ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν κατόπιν τοῦ Μάρκου Σανούτου, τοῦ εἶχεν ὀλισθήσει καὶ ἐκρύγει ἀπὸ τῶν χειρῶν τὸ λίαν ἠκονημένον καὶ αἰχμηρὸν ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἐκράτει, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδυνήθη νὰ φονεύσῃ τὸν ἐχθρόν του. Ὁ δὲ Μάρκος Σανοῦτος εἶχε χάσει τὸ φονικὸν ὅπλον, ὅπερ εἶχεν ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του ἐπ' αὐτῆς τῆς γονδόλας, ὅπερ οὐχὶ ἀπίθανον.

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης εἶχε πέμψει τὸν ἀκόλουθον αὐτοῦ Μηνᾶν εἰς Πάτμον, πρὸς ἀνεύρεσιν γυναικός τινος, ἧς τὰ ἴχνη εἶχεν ἀπολέσει πρὸ πολλοῦ, αὐτὸς δὲ ἔμεινεν ἐν Βενετίᾳ κρυπτόμενος καὶ μηδὲν ὡρισμένον ἐπάγγελμα ἔχων, δαπανῶν χρήματα ἀφειδῶς πρὸς φιλοφροσύνην τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν κατωτέρων ὀργάνων τῆς ἐξουσίας, καὶ παραμονεύων καρτερικῶς τὸν ἐχθρόν του. Καὶ ἐνομίζετο μὲν παρὰ πᾶσι μυστηριώδες πρόσωπον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτόν, ἕνεκα τῆς πολλῆς αὐτοῦ ἐλευθεριότητος. Παρεῖχε δὲ χεῖρα βοηθείας εἰς τοὺς ἁλιεῖς καὶ λεμβούχους τῆς πόλεως, ἀλλ' οὐδένα μισθὸν ἀπῄτει οὐδ' ἐδέχετο. Καὶ ὅμως ὑπῆρχον πλεῖστοι μεταξὺ τῶν γνωρίμων του νομίζοντες αὐτὸν ἐρρυθμίσθη διότι ἄλλως δὲν ἠδύνατο νὰ ἑρμηνευθῇ ἡ συνεχὴς αὐτοῦ μελαγχολία, τὸ μεμαραμένον πρόσωπον, τὸ ζωηρὸν βλέμμα καὶ τὸ σιωπηλὸν καὶ σχεδὸν βωβὸν τοῦ στόματός του.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 394)

«Μὴ μου ἅπτου!» Καὶ πρὸς τὸν τολμηρὸν τὸν θεώμενον ἐκ περιεργείας τὴν ἐπὶ τοῦ σκευουμένου ἐκ τῆς ἐκρήξεως ἐδάφους πάλην τοῦ ἄφρονος· «Αὔσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου!»

Ὦ, μὴ νομίσητε ὅτι εἶναι γαλῆ παίζουσα μὲ τὸ θῦμά της, ὡς μὲ μῦν. Τὸ θῦμα κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην γίνεται σφαγεύς, καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν αὐτοῦ σφαδάζει μετ' ἀγωνίας ὁ παράβολος θηρευτής, ὅστις, διότι ἤκουσε τὸ πτερύγισμα τῆς ὁρμητικῆς καὶ ἀνεμιζούσης διαβάσεώς του, ἐφαντάσθη ὅτι τὸ συνέλαβε.

Σκοπὸς ἡμῶν εἶναι νὰ ῥίψωμεν τὰς γραμμὰς ταύτας ὡς πέπλον ἐπὶ παντὸς ἐνδεχομένου καὶ φευκτέου, καὶ νὰ ἀντιπαρέλθωμεν. Ἂς ἐπιπροσθῶσιν αὐταὶ πᾶσαι ἁμάρτυρον καὶ ἀνομολόγητον δυστυχίαν, μὴ δυναμένην νὰ περιγραφῇ. Δὲν θέλομεν διηγηθῇ οὐδέν, ὅπερ νὰ μὴ παρέχῃ ἡμῖν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ὅλην πρὸς περιγραφήν του. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ ἀπελπισία λαλοῦσι μὲ ἀποσιωπητικά, ὡς εἶπε ποιητής τις, ὅστις διὰ τοῦτο ἴσως καὶ προώρως ἐσιώπησε....

Μὴ κινεῖτε τὰς μυστηριώδεις ταύτας ἴνας, ἃς πάντες αἰσθάνεσθε καὶ τὸν μηχανισμὸν αὐτῶν δὲν κατανοεῖτε. Δὲν εἶναι χορδαὶ κιθάρας, ἢ δὲν εὑρέθη ἡ χεὶρ ἥτις θὰ ψαύσῃ αὐτάς, καὶ τὸ πλῆκτρον ὅπερ θὰ τὰς κρούσῃ. Δὲν εἶναι χορδαὶ κιθάρας, εἶναι αἱ χορδαὶ τῆς καρδίας σας. Εἰξεύρω ὅτι οὐδεὶς τολμᾷ ποτε ν' ἀτενίσῃ ἐντὸς ἑαυτοῦ, ὡς εἰς βαθὺ καὶ ἀπύθμενον ῥέαρ, πρὸς ὃ ἰλιγγιᾷ ἡ ὅρασις. Κατοπτρίζεσθε μᾶλλον ἐν τοῖς σράλμασι τοῦ πλησίον, καὶ εὐλόγως πράττετε. Συμβουλεύω πρὸς πάντας τὴν ὑποκρισίαν, καὶ ἡ συμβουλή μου εἶναι ἄλλως περιττή, ὅσον καὶ ἂν σᾶς συνεβούλευον τὴν εἰλικρίνειαν, ἥτις εἶναι ὅλως ἀδύνατος ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλ' ἡ ὑποκρισία ὑμῶν εἶναι τόσον διαφανής, ὥστε οὐδ' ἑαυτὴν δύναται ν' ἀποκρύψῃ οὐδὲ τὴν τοῦ ὁμοιοπαθοῦς ὑμῖν ν' ἀντικατοπτρίσῃ.

Ζητεῖτε ἠθικὰ βιβλία; Ἀλλὰ ποῦ θὰ εὕρητε τὴν ἠθικήν;.... Οὐδὲν ἄλλο εἴμεθα ἢ Ἠχώ. Προτιμᾶτε τοὺς φαρμακεῖς, τοὺς παρασκευάζοντας ὑμῖν πρὸς σιτισμὸν τὰς ἰδίας ὑμῶν κακίας, τὰ ἴδια ὑμῶν πάθη κεκοσμημένα; Προτιμᾶτε τὴν ἐποποιΐαν τῶν κοινωνικῶν βδελυριῶν καὶ αἰσχροτήτων ἢ τὸν σατυρισμὸν αὐτῶν; Εἰς μάτην θέλομεν περιμένει τὴν ἀπάντησίν σας περὶ τούτου. Αὕτη δὲν θὰ εἶναι ὀρθοστική. Διὰ τοῦτο θέ-

λάβῃ ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ σᾶς ἀναγκάσῃ νὰ δῆτε τὴν πρὶν ἀκτινοβολοῦσαν καλλονὴν ὠχρὰν, πανέναν, ξηρὰν, οὕτω μὴν περιμένετε νὰ ταρῇ ἡ τελευταία τῆς δύσεως ἀκτὶς ἄλλως θὰ σκεπασθῆτε ἀπὸ ἀπαίσιον, σαββανωμένον, μολυβδόχρουν οὐρανόν.

Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος. Πλὴν τοῦ εὐλογιωντος ἀρτοπώλου, ὅστις ἐζύμωνε καὶ ἐπώλει τὸν ἄρτον του, χθὲς ἢ προχθὲς μία κυρία μεταβᾶσα εἰς τὴν ῥάπτριάν της διὰ νὰ πρόβάρῃ τὸ ἐπανωφόριόν της, τὸ εὗρεν εἰς τὰς χεῖρας εὐλογιώσης ῥαπτρίας.

— Μὰ καϋμένη, λέγει πρὸς αὐτὴν διστάζουσα, ἐσὺ μοῦ φαίνεσαι ἄρρωστη. . . .

— Α ! τίποτε; κυρία, τὴν ἔχω ἐγγέλει πολὺ ἐλαφρά ! !

Καὶ ὕστερα ἀπορεῖ ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας πῶς ἀκόμη καὶ αὐτὸς δὲν τὴν ἔβγαλε !

Τὸ Χρηματιστήριον ἀκόμη εἰς χαλάρωσιν πράξεις δὲν γίνονται, ἐλλείποντος ἀκόμη τοῦ χρήματος, αἱ δὲ ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ τελευταίου κτυπήματος δὲν παρῆλθον εἰσέτι.

Μικρὰ ὑψωσις ὑποφώσκει εἰς τὰ Λαύρια, ἐνῷ τὰ λοιπὰ χαρτιὰ οὐδὲν σημεῖον δεικνύουσι καλλιτερεύσεως.

Τὸ κύριον ἐπεισόδιον ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ εἶναι ἡ παρασκευαζομένη μονομαχία μεταξὺ δύω μεσιτῶν. Φανταζεσθε ὑποθέτομεν, τὰ ὅπλα: θὰ εἶναι δύω μετοχαὶ, ἑκάστην τῶν ὁποίων θὰ ἐπισείῃ ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἄλλου μεσίτου, καὶ θὰ νικήσῃ ὅστις ἐκ τῶν δύω ἁρπάσῃ τὴν τοῦ ἀντιπάλου του, δηλ. θὰ τὸν ἀροπλίσῃ.

Κύριε Εὐρώτα, ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διατριβῶν σας θὰ *μετοχοφαγωθοῦν* οἱ ἄνθρωποι, θὰ μετοχοφαγωθοῦν.

Ἡ ἀγορά μας εἶχε χθὲς τὸ χριστουγεννιάτικον παναγύρι της. Ἐχάσατε, ἐχάσατε ὅσο. δὲν ἐπήγατε νὰ τὴν θαυμάσητε μὲ τοὺς κρεμασμένους γάλους της, τὰς καλοθρεμμένας ὀρνιθάς της, τὰ λιπαρὰ βωδινά της καὶ τὰ τρυφερὰ ἀρνάκια της. Τὸ **κρεοπωλεῖον τῶν Γυφτοπούλων**, δὲν ἦτο πλέον κρεοπωλεῖον, ἦτο πινακοθήκη ὁλόκληρος. Μερικὰ σφαγμένα μοσχάρια του εἶχαν τόσα παράσημα, ὥστε θὰ τὰ ἐζήλευεν καὶ αὐτὸς ὁ κ. Δεκηγάννης. Καὶ ἐκείνη ἡ *μαυδουσταχεία* ! Ὅλα τὰ βρέφη τῆς Βηθλεὲμ, ὅσα ἔσφαξεν ὁ Ἡρώδης, θαρρεῖς καὶ ἦλθαν νὰ κρεμασθοῦν ἐκεῖ μεταμορφωμένα εἰς πουλαρικά! Ἐδῶ κάτι χρυσοστόλιστοι πετεινοί, ἐσὰν ὑπασπισταί, ἐκεῖ κάτι λευκόσαρκοι γαλοπουλαι *γτεκολτὲ*, εἰς τὸ πλευρον των κάτι γάλοι μὲ χρωματισταὶς κοκάρδαις, σὰν καβαλλήδρι τοῦ *κοτιλλιόν*, καὶ μάγαι τοῦ εἰκοστένα μαζῆ καὶ σημαῖαι, καὶ λαγανικὰ καὶ ὀπωρικὰ καὶ ὅλα ποικιλόχρωμα καὶ ποικιλόχρωα καὶ λάμποντα καὶ θαμβοῦντα μέχρι τῆς κοκέττας ἐκείνης κυρίας **Μεγάλης Παράγκας,** ἥτις ὡς μαγικὸς ἐπίλογος ἔκλειεν ὅλας τὰς γραφικοτικὰς ἐντυπώσεις, ἐντυπώσεις παραμυθιῶν τῆς Χαλιμᾶς.

Κρύο κρύο ἀλήθινὸ χειμωνιάτικο μᾶς ἐχαιρέτισε πρωΐ πρωΐ χθές. Μετὰ τόσον ἥλιον, τόσην αἴθρίαν, τόσην ἀνοιξιν, τὸ κρύο ὁμοιάζει παγωτὸ ὕστερον ἀπὸ φαγητὰ ζεστὰ καὶ οἶνον ζεστότερον ἀκόμη ! ὁμοιάζει ὅ,τι ἄλλο θέλετε.

Κύριοι ἐπίσημοι ξένοι, κύριοι Λόρδοι περιηγηταί, κύριοι θαυμασταὶ τῶν Ἀθηνῶν, ἀδειάστε μας τὴ γωνιά !

Ὁ οὐρανός μας σᾶς ἔκλεισε ταῖς γαλαναῖς του πόρτες καὶ τὰ παράθυρά του, ὁ δεήλιος δὲν μπορεῖ πλέον νὰ φανῇ ἀπὸ πουθενά ! Ἂν θέλετε νὰ εἶσθε εἰς τὸ Ἀνόβερο καὶ ποιό ἄνω ἀκόμη, μείνατε εἰς τὰς Ἀθήνας, αὐτὸ δὲν μᾶς πειράζει. Ἂν θέλετε πάλι νὰ φύγετε, οὔτε αὐτὸ δὲν μᾶς πειράζει. — Σᾶς τὸ προλέγομεν ὅμως, ἐκδρομὰς δὲν ἔχει. λιακάδα δὲν ἔχει, ἐξοχικὰ τσιμπούσια δὲν ἔχει. Κρύο μόνον ἔχει, χιόνια, λάσπες, γοῦνες, κυνῆγι, ξεπαγιάσματα καὶ συνάχια κύριοι περιηγηταί.

Ἡ **Βάρη** εἶναι μικρὰ πόλις τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ ἐμπορικωτάτη. Ἐκεῖ ἀποκατέστη ὁ κάλλιστος νέος κ. Ἀγησίλαος Γιαννόπουλος, γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον, γνωστότερος ὡς υἱὸς ἑνὸς τῶν διακεκριμένων καὶ μαρτυρικῶς ἐργασθέντων δημοσιογράφων Ἑλλήνων. Εἶναι ὁ μόνος πολίτης Ἕλλην κατοικῶν ἐν Μπάρῃ καὶ ἐμπορευόμενος ὡς συνέταιρος ἑνὸς τῶν καλῶν ἐμπορικῶν οἴκων τῆς Ἰταλίας, προαχθεὶς νεώτατος εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον ἕνεκα τῶν πολλῶν αὐτοῦ προσόντων εὐρυτάς, ἐπιχειρηματικότητος καὶ πρὸ πάντων τιμῆς ἢ μᾶλλον φιλοτιμίας. Πρόξενος Ἕλλην ἐν Μπάρῃ εἶναι μέχρι τοῦδε εἰς Ἰταλὸς *Ὑαλικαδζῆς*. Ἠδη μὲ τὴν εὐτυχῆ αὐτὴν σύμπτωσιν τοῦ κ. Ἀγησιλάου Γιαννοπούλου παρουσιάζεται καλλίστη εὐκαιρία εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ παραδώσῃ τὸ Πρόξενεῖον εἰς ἑλληνικὰς χεῖρας.

Δύο ἐκ τῶν μελῶν τῆς πρὸς «Συλλογὴν συνδρομῶν ὑπὲρ τῶν Εὐλογιώντων» ἐπιτροπῆς — μαυροφορεμένοι — μαυροφαντωμένοι — μαυροπίλωτοι παρουσιάζονται εἰς οἰκίαν, ὅπου τοὺς ὑποδέχεται ἡ ὑπηρέτρια.

— Τί θέλετε : τοὺς ἐρωτᾷ.

— Εἴμεθα Ἐπιτροπὴ τῶν εὐλογιώντων, ἀπαντῶσιν.

— Οὔ, οὔ, κυρία, εὐλογιασμένοι, κυρία, κλεῖσε τῆς πόρταις, κυρία !

Καὶ ἐκλείσθησαν αἱ θύραι κατάμουτρα τῶν δανδήδων καὶ ἀπῆλθον περίλυποι ἕως θανάτου.

Νομίζομεν ὅτι ἀδεξιώτερον, ῥωμαϊκώτερον, ἐπιδρομικώτερον αὐτῆς τῆς ἀπροπαρασκεύου, ἀνειδοποιήτου ἐμφανίσεως τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν ἠδύνατο νὰ εὑρεθῇ μέσον πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν.

Ἑκάστη οἰκία εἶναι ἄσυλον καὶ πᾶσα ἐπιδρομὴ ξένων θεωρεῖται βαρβαρότης.

Ἐπιτρέπεται νὰ περιέρχωνται τὰ διάφορα ἐμπορικά, καὶ τοῦτο μετὰ προηγουμένην εἰδοποίησιν, ὄχι ὅμως καὶ τὰς οἰκίας.

Εὑρέθη μία πολὺ ἐπιτυχὴς παρομοίωσις τοῦ Βελέντζα, ἑνὸς συναδέλφου μας.

Ὁμοιάζει, λέγει, τὸν Γαριβάλδην.

Παρατηρήσατε καὶ θὰ δικαιώσητε τὴν παρομοίωσιν.

Πολὺ δ' εὐφυῶς ἔγραψεν ὁ ἐν λόγῳ συνάδελφος εἰς ἐξωτερικὴν ἐφημερίδα τὰ ἑξῆς :

— Τίς οἶδεν ! ἐὰν δὲν ἐγίνετο Βελέντζας, ἂν δὲν ἐγίνετο Γαριβάλδης !

Τὸ ἀθηναϊκώτερον ἡμερολόγιον εἶναι — τὸ λέγει καὶ τ' ὄνομα — τὸ *Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον* τοῦ Εἰρηναίου Ἀσωπίου. Εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐδοκιμοῦμενον ὑπὸ τοῦ τύπου, ἀγαπώμενον ὑπὸ τῶν Κυριῶν, προσδοκώμενον ὑπὸ τῆς νεολαίας, ἐκτιμώμενον ὑπὸ τῶν λογίων. Ψυχὴ τοῦ Ἡμερολογίου αὐτοῦ εἶναι ὁ Εἰρηναῖος Ἀσωπίος, ὁ πρωτόθρονος οὗτος τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας. Αἱ ἀνθηρότεραι σελίδες τοῦ *Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου* κατέχονται πάντοτε ὑπὸ τῆς γραφίδος τοῦ ἱλαρογράφου

Ἀσωπίου. Ἱστορία καὶ Σάτυρα καὶ Ποίησις συγκυλίονται ἡδονικὰ εἰς τὰ γραφόμενά του. Εἰς τὸ Ἐφετεῖον ἔχει τὸ *Συναξάριον τῶν Νέων Ἐπαρχιῶν*, ὡραῖον σατιροπολιτικὸν ἄρθρον, τὴν *Γυναῖκα ἐν Ἑλλάδι καὶ τῇ Ἑσπερίᾳ* μελέτην κοινωνικωτάτην καὶ τὸ Γ' μέρος τὴν σπινθηροβολοῦσαν *περὶ Πνεύματος* πραγματείαν του. Μετὰ τοῦ κ. Ἀσωπίου, ἀρχισυντάκτου τοῦ *Ἡμερολογίου*, ὡραιοτάτη διατριβὴ — ἐπιστημονικὴ, τερπνὴ, περίεργος, νεωτεριστικὴ καὶ ὀλίγον σκανδαλώδης διὰ τοὺς περὶ τὸν κ. Δαμαλᾶν, εἶναι ἡ περὶ *Αὐτοματισμοῦ* τοῦ ἀγαπητοῦ ἰατροῦ κ. Ζωγιοῦ. Εἶναι ὁ πρῶτος συστηματικὸς ἀπόστολος καὶ παρ' ἡμῖν τῆς ὑλιστικῆς φιλοσοφίας. Διὰ τῆς διατριβῆς του μᾶς κάμνει ὅλους *κουκλές*. Διδάσκει καὶ εὐκολωτάτας μεθόδους *ἐπωτισμοῦ* γυναικῶν καὶ μάλιστα νευρικῶν. Ἐπωφεληθῆτέ τας ὅσοι δὲν εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰς γυναῖκάς σας, δὲν ὑπάρχει ἄλλο φάρμακον . . . . . ὑπνωτισμός ! Πλήρης ἀναισθησία. Πολλὰ ἄλλα ἄρθρα, ὧν τοὺς τίτλους δὲν σᾶς λέγομεν, ἡ *ὡραία τῶν ὡραίων*, καθιστῶσι τὸ *Ἡμερολόγιον* αὐτὸ τὸ πολυτιμώτερον τῆς πρωτοχρονιᾶς δῶρον καὶ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν εὐαρεστώτερον ἀναγνωσμα !

Τὸ μέγα λαχεῖον ἐκέρδισε, ποῖος ἄλλος παρὰ ὁ Κεχαγιᾶς, μετὰ τὸν Βοῦρον, μετὰ τὸν Ψύχαν, μετὰ τὸν Ἀθηνογένην. Πληρόνετε μωροὶ τῶν παρᾶ σας καὶ ἀγοράζετε μετοχὰς, καὶ ἀγοράζετε μωρότεροι *προμέσας*, διὰ νὰ τὸν μοιράζωνται ἔπειτα *αὐτοί*. Τοὐλάχιστον δὲν τὸν διανέμονται μὰ καὶ καλὴ ἀναμεταξύ τους τὸ διατεθειμένον διὰ τὰ λαχεῖα κεφάλαιον, διὰ νὰ παύσῃ καὶ ἡ αἰσχροκέρδεια τῶν *προμεσῶν* καὶ τῆς ἐπ' ἐλπίδι λαχείου ἀγορᾶς τῶν μετοχῶν.

Ὁ κατεργόμενος διὰ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σταματήσῃ τὸ βῆμα πλησίον τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Μασσαλίας Ἐκεῖ ἐνώπιον ῥυπαρᾶς εἰσόδου *μάνδρας*, ἄνθρωπός τις προσκαλεῖ τοὺς διαβάτας νὰ εἰσέλθωσι καὶ θαυμάσωσι : *Τὰ τέρατα τὰ ἀξιοπερίεργα, ἕνα παιδὶ μὲ δυὸ κεφάλια, ἕνα πετινὸ μὲ τρία πόδια καὶ ἕνα ἄγριο οὐραγκοτάγκο !* Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς θύρας, ἀντὶ παραπετάσματος, κρέμεται ἀκάθαρτος *βελέντσα*, ἐνθυμίζουσα εὐθὺς τὴν δίκην τοῦ Βελέντζα, καὶ κυματίζει ὑψηλὰ ἀναπεπταμένη ἡ γαλλικὴ σημαία, δὲν εἰξεύρω διατί· ἴσως διὰ νὰ ἐνθυμίζῃ καὶ αὐτὴ τὸν θάνατον τοῦ Γαμβέττα. Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχετε διὰ πέταμα δύο δεκάρες εἰς τὸ θυλάκιόν σας, προπληρώνετε καὶ εἰσέρχεσθε ἀναστηκόνων τὴν βελέντζαν. Μία παλαιὰ κάσσα καὶ ἐν τραπεζάκι κοντὰ κοντὰ τοποθετημένον καὶ ἐπ' αὐτῶν δύο τρία σκολαρικὰ βαλσαμωμένα, ἐν τετράποδον καὶ ἐν ὑέλινον δοχεῖον μέγα, ἀποτελοῦσι τὸ μουσεῖον, τοῦ ὁποίου ὁ ἰδιοκτήτης, λερωμένος ρουσταναλλᾶς, μὲ σελλάχι καὶ μαχαίρι, προβάλλων ἀόρνις ἐκ τοῦ ὀπισθεν παραπήγματος, ἔρχεται νὰ σᾶς ἀναπτύξῃ τὴν σπουδαιότητα, τὴν ὁποίαν σεῖς μάτην προσπαθεῖτε νὰ ἐννοήσητε.

— Αὐτὸς ὁ κόκκορας, σᾶς λέγει, ἔχει τρία ποδάρια. Καὶ ἵνα πεισθῆτε ἁρπάζει τὸ δυσῶδες πτερωτὸν καὶ φέρων αὐτὸ ὑπὸ τὴν ῥῖνά σας, σᾶς ἐπιδεικνύει τοὺς τρεῖς πόδας ὧν οἱ δύο εἶναι εἰς τὰς θέσεις των καὶ ὁ τρίτος ρυτευμένος ἐ'ς τὴν πλευρὰν ἐκτείνεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὡς νὰ μουντζώνῃ.

— Αὐτὴ ἡ κότα ἔχει δύο πιτινοὺς εἰς τὴν ἴδια αὐτὴ τὴ ράντρα τὴν εἴχαμε καὶ μᾶς γεννοῦσε δυὸ αὐγὰ τὴν ἡμέρα. Καὶ διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύει τὰ μαδημένα ὀπίσθια τῆς ὄρνιθος ἔχοντα πράγματι δύο ὀπὰς ἀνοικτάς. Ἐν τούτοις σεῖς ποιεῖτε σημεῖον ἀμφιβολίας :

— Δύο αὐγὰ τὴν ἡμέρα !

— Σὰν σ' τὸ λέω 'γώ; δὲν ξέρω 'γὼ ὅπου τὴν εἶχα ! καὶ ὁ καταστηματάρχης ἀγριεύει τὰ μάτια.

— Ἂ βέβαια, βέβαια, ἀφοῦ τὸ εἴδατε σεῖς.

— Αὐτὸ εἶναι ἕνα παιδὶ μὲ δυὸ κεφάλια ! Καὶ βλέπετε ἐντὸς τοῦ οἰνοπνεύματος, μετ' ἀηδίας, ἡμισεσηπότα κρέατα.

— Ἕνα λυκόπουλο ζωντανὸ καὶ ὁ ἄγριος οὐραγκοτάγκος τῆς Ἀμερικῆς.

Τὸ λυκόπουλον εἶναι ἐντὸς ξυλίνου κλωβοῦ ψειριῶν καὶ ζαρωμένος καὶ ὁ ἄγριος οὐραγκοτάκος . . . . μία μαϊμοῦ δεμένη ἀπὸ τὴν μέσην. Ἐρωτήσητε καὶ στρέφετε νὰ φύγετε πνιγόμενος ἐκ τῆς ἀποροᾶς κ' ἔξαφνα τότε βλέπετε κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἐπροσέξατε πρίν: κρεμασμένην εἰς τὸν τοῖχον μουντζουρογραφίαν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν **ο τρος λεοσταχος**.

Ἂν ὑπῆρχον καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπαγγέλματα ὡς τὰ παρισινὰ, συλλογισθῆτε, ὁ φουστανελλᾶς ἐκεῖνος ἠδύνατο νὰ ἐγγραφῇ *κατασκευαστὴς . . . . τεράτων* !

Προχθὲς τὴν νύκτα μὲ τὴν σελήνην δύο νέοι, ἐρωτευμένοι πιθανώτατα, ὁ εἷς βιολιστὴς, ὁ ἄλλος κιθαριστὴς ἐπῆραν τὰ ὄργανά των κ' ἐπῆγαν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς καλῆς των νὰ κάμουν πατινάδα. Οὔτ' ἐρώναζαν, οὔτ' ἐθορύβουν. Καὶ οἱ δύο ἦσαν τεχνῖται συνήνωσαν ἐν ἁρμονίᾳ τὸ βιολίον καὶ τὴν κιθάραν των καὶ ἤρχισαν ἐλαφρὰ, ἐλαφρὰ τὴν περιπαθῆ *σεραγάδα* τοῦ Κουρέως τῆς Σεβίλλης. Διηρχόμην ἐκεῖθεν καὶ ἔστην κατεγοητευμένος ἐκ τῆς νυκτερινῆς ἐκείνης γαλήνης, μέσῳ τῆς ὁποίας ἐπτερύγιζαν οἱ ἀθάνατοι τοῦ Ῥοσσίνη ῥυθόγγοι. Καὶ αἴφνης ποδοβολητὸς ἵππων ἠκούσθη καὶ κλαγγὴ ζιφῶν, καὶ κραυγαὶ ὀργῆς. Περιπολία χωροφυλάκων ἀφίκετο ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνουσα.

— Βρὲ σεῖς, δὲν πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε, μόνο γυρνᾶτε 'ς τοὺς δρόμους καὶ ξυπνᾶτε τὸν κόσμο μὲ τὰ βρωμοπαιγνίδια σας, μασκαράδες !

— Μὰ δὲν πειράζομε κανέναν, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ ἕτερος τῶν νέων, παίζουμε σιγὰ, σιγά.

— Σκασμὸς, νὰ μὴ σοῦ σπάσω τὴν κιθάρα 'ς τὸ κεφάλι ! Γκρεμισθῆτε νὰ πᾶτε σπίτια, ἐὰν δὲν θέτε νὰ ξενιγτίσητε 'ς τὴ μπραχία.

Καὶ ἐνῷ ἐκεῖνοι ὑπήρχοντο ἐσκεπτόμην : εἶναι θαυμαστὴ ἀληθῶς ἡ χωροφυλακὴ, ἡ συλλαμβάνουσα τὰς μελῳδίας τοῦ Ῥοσσίνη διὰ νὰ μὴ ταράττωσι τὸν ὕπνον τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ θὰ παρακάλουν αὐτὴν νὰ φροντίσῃ ἀκόμη καὶ περὶ τῆς συλλήψεως τῶν ψύλλων, τῶν κοραίων καὶ τῶν κωνόπων, ἵνα ὁ ὕπνος τῶν πολιτῶν καταστῇ τόσῳ νήδυμος, ὥστε νὰ μὴ ἐννοῶσι ποσῶς τοὺς παραβιάζοντας τὰς θύρας των καὶ κλέπτοντας τὰ χρήματά των λωποδύτας καὶ νυκτοκλέπτας.

Μᾶς ὑπενθυμίζουν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπαισίας συμπτώσεως τοῦ θανάτου τοῦ Γαμβέττα καὶ τοῦ γλεντιοῦ ἐν τοῖς ἀνακτόροις, ὅτι τὸ 1864 παρασκευαζομένων τῶν ἀνακτόρων διὰ γεῦμα καὶ ἀναγγελθέντος τοῦ θανάτου τοῦ Μαυροκορδάτου, τὸ γεῦμα ἀνεστάλη, προσεκλήθησαν δὲ οἱ ὑπαξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῶν δανικῶν πλοίων καὶ κατηνάλωσαν τὰ ἑτοιμασθέντα εἰς μίαν γωνίαν τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου.

Τότε, ἀληθεια, εὐφεθα νεώτεροι καὶ εἴχομεν ἰσχυροτέραν τὴν μνήμην !

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Θλιβερὰ ἀστειότης — ἀλλ' ἀστειότης — ἐλέχθη ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ **Γεωργαντάρα Ἰακωβάτου**.

Εἶναι παροιμιωδῶς γνωστὴ ἡ μέχρι μονομανίας ἀδελφικὴ συμβίωσις τῶν τριῶν Ἰακωβάτων. Ὅ,τι ἔπραττε ὁ εἷς, ἔπραττε καὶ ὁ ἄλλος.

Ἐπὶ ταῖς ἀναμνήσεσι ταύταις ἐσκέφθη εἷς:

— Τί παράξενο τὸν Γεωργαντάρα νὰ τὸν ἀκολουθήσουν εἰς τὸν τάφον καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀδελφοί του!!

Σπουδαία διαρωνία ἠγέρθη μεταξὺ ἑνὸς πρώην καὶ ἑνὸς νῦν βουλευτοῦ Ἀττικῆς, τοῦ κ. Φιλήμονος καὶ τοῦ κ. Ζυγομαλᾶ, ἂν ἡ θάλασσα ἀνήκῃ εἰς τοὺς ναύτας ἢ ἂν ἀνήκῃ εἰς τὰ πλοῖα.

Ἐν τῇ σπουδαίᾳ αὐτῇ διαρωνίᾳ ἐλησμονήθη ὅτι ἡ θάλασσα ἀνήκει ἁπλούστατα.... εἰς τὰ ψάρια!

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΥΡΓΩ

16 **Δεκεμβρίου** 1882.

Φίλτατον **Μὴ Χάνεσαι.**

Ἔχομεν χειμῶνα μὲ βροχὰς συνεχεῖς, αἵτινες μᾶς κρατοῦσιν ἐν φυλακῇ. Οἰκουροῦμεν λοιπὸν μὴ δυνάμενοι, ὡς ἐκ τῆς ἀθλίας καταστάσεως τῶν ὁδῶν νὰ ἐξέλθωμεν, καὶ πίνοντες ἀφροδέστατον ῥητινίτην συζητοῦμεν περὶ πολλῶν οἰκογενειακῶς, ὄχι ὅμως καὶ θορυβωδῶς ὡς ἐν τῇ Βουλῇ. Ἀναλύομεν τὰ νομοσχέδια τοῦ κ. Τρικούπη καὶ τοῦ κ. Καλλιγᾶ, καὶ βλέπομεν, ὅτι δ.' αὐτῶν ἀναμορφοῦται τὸ Κράτος καὶ ἱδρύεται ἡ βασιλεία τῶν βωβολογικῶν ἐπιχειρήσεων. Τιμωρεῖται ἡ ἐργασία, καὶ ὑποστηρίζεται ἡ κυβεία. Καὶ τοῦτο ὅπως ἐπιτευχθῇ καὶ δικαίως τὸ ἰσοζύγιον τοῦ προϋπολογισμοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν χρεωκοπίαν! Καὶ συζητοῦντες, ἐξετάζοντες, ἀναλύοντες τὰ νομοσχέδια ταῦτα ἀνακράζομεν ἐκ ψυχῆς: Μὴ χειρότερα!

Δόξα λοιπὸν τῷ Τρικούπῃ καὶ τῷ Καλλιγᾷ τῷ ἰσοζυγιστῇ! Δόξα τῷ Ῥάλλῃ τῷ διαβεβαιοῦντι, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐν Ἑλλάδι λειτουργεῖ. Ἀρκεῖ, ὅτι λειτουργεῖ, καὶ ἀδιάφορον ἄνευ δικαστῶν, καὶ ἂν χιλιάδες ὑποθέσεων ποινικῶν τε καὶ πολιτικῶν εἰσιν ἐκκρεμεῖς μόνον εἰς τὸ καλούμενον Πρωτοδικεῖον τῆς Ἠλείας. Τοῦτο ἴσως συμβαίνει ἐδῶ ἕνεκα τῶν συχνῶν μεταθέσεων τῶν δικαστῶν, τοὺς ὁποίους ἡ δικαιοσύνη τοῦ ὑπουργοῦ διώκει ἐντεῦθεν φειδομένη, φαίνεται, τῆς ὑγείας των.

Χωρὶς δὲ νὰ τυρβάζωμεν τέλος περὶ πολλά, οὐδὲ νὰ λεπτολογῶμεν ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς κόρης τοῦ Παρέδρου τοῦ γωρίου ἁγίου Ἰωάννου, ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ Δημοδιδασκάλου, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ κ. Λουβάρδος ὡμίλει περὶ παιδείας ἐν τῇ Βουλῇ, καταφεύγομεν ὅταν δυνάμεθα νὰ ἐξέλθωμεν τῶν οἰκιῶν, εἰς ἀῤῥωδεστάτην καφφενεῖα, εἰς τὸ γραμματιστήριόν μας, καὶ ἐκεῖσε εὑρίσκομεν ἀναψυχὴν παίζοντες τὸ Φαραὼ καὶ συζητοῦντες περὶ τῶν ταραρίδων, αἵτινες εἰσι τὸ κύριον ἡμῶν μέλημα. Καὶ δικαίως. Διὰ τῶν ταραρίδων ἐγείναμεν οἰκοκυραῖοι, διατηροῦμεν καφφεσαντάν μὲ αὐλητρίδας καὶ ὀρχηστρίδας, καὶ ἄλλα ἔτι ἱερὰ ἄτυλα, ἅτινα οὔτε τοῦ πρώην Ἐπάρχου κ. Παναγιώτου ἡ ἀσέβεια ἐδυνήθη νὰ βεβηλώσῃ.

Ναί, αἱ ταραρίδες μᾶς ἔκαμαν λιμένα, μᾶς κατεσκεύασαν σιδηρόδρομον, ἀφ' οὗ δὲν ἔχομεν δρόμους ἄλλους, μᾶς φέρουν τόσα ἀτμόπλοια εἰς Κατάκωλον, τῶν ὁποίων οἱ πράκτορες δίκην ὀρνέων ἁρπάζοντες τὴν ταραρίδα, μετάγουν διὰ τούτων εἰς τὴν παμφάγον Ἀλβιόνα, εἰς τὴν φυλλοξηροῦσαν Γαλλίαν καὶ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. Διὰ τὴν ἐξουσίαν δὲν μᾶς μέλλει· Ἀφίνομεν ἄλλους περὶ αὐτῆς νὰ συζητῶσι, νὰ τὴν λατρεύωσι, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ τὴν ἐκμεταλλεύωνται. Καὶ δὲν εἶναι ἡ ἐξουσία μετάλλειον τραπεζιτικῶν, λιμενικῶν, γεωπονικῶν, ἀδαμαντίνων καὶ σιδηροδρομικῶν ἐπιχειρήσεων; Δὲν εἶναι ἄξια λατρείας, ἀφ' οὗ τόσοι τυχαῖοι δι' αὐτῆς ἀνεδείχθησαν; Δι' αὐτὸ δὲ καὶ οἱ ἐρασταὶ αὐτῆς ἀδιαφορεῖν εἰς ὅσα ἡ μοχθηρὰ τοῦ κόσμου γλῶσσα διαλαλεῖ κατ' αὐτῶν. Ἐρωτήσατε τὸν ἀναστάντα Κουμουνδοῦρον ὑπὲρ οὗ πάνδημον ἱεροτελεστίαν διὰ τὴν ὑγείαν αὐτοῦ ἐτελέσαμεν, τὸν Τρικούπην καὶ τόσους ἄλλους ἀνομολογοῦντας τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου.

Εἶναι γλυκεῖα ἡ Ἐξουσία, καὶ ἂς γεύωνται τ' ἀγαθά της οἱ φίλοί της. Ἡμεῖς εἴμεθα εὐχαριστημένοι μὲ τὴν ταραρίδα μας καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθά μας καὶ οὐδέποτε παραπονούμεθα κατὰ τῶν πολιτευομένων. Μόνον ἡ ἀναπαρδὶὰ θὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὰ ὄμματα, καὶ τότε θὰ ἴδωμεν τὸ βάραθρον εἰς τὸ ὁποῖον οὗτοι μᾶς ὠθοῦσιν.

Ἕνεκα τῶν βροχῶν ἔχομεν καὶ πλημμύρας. Θέλω δὲ δι' ἑπομένης γράψει ὑμῖν περὶ τῶν καταστροφῶν, ἃς ἐπήνεγκεν ἐκ τούτου ὁ ἐγγὺς ἡμῶν ποταμός

Ἀλφειός.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὅ,τι ὀλιγώτερον φυσικὸν ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει. Εἶναι μέγας τις ἀντάρτης, ἐλθὼν ἄγνωστον πόθεν καὶ βαίνων ἄγνωστον ποῦ;

—

Μόνοι οἱ Γάλλοι γνωρίζουσι νὰ ὦσι πνευματωδῶς εὐήθεις.

—

Ἡ εὔνοια εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀνανδρίας.

—

Οὐδὲν παράδοξον ἂν ὀλίγοι ἄνθρωποι ἔχωσιν, ὡς τυπικῶς λέγομεν, «καρδίαν εἰς τὴν γαστέρα» ἀφοῦ ὑπάρχουσι τόσοι καὶ τόσαι, οἵτινες ἔχουσι... τὸ ἐναντίον.

ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Τὸ γνωστότατον **βιβλιοπωλεῖον Κωνστ. Ἀντωνιάδου,** *Ὁδὸς Ἑρμοῦ*, εἰσάγει κατ' ἔτος νεωτερισμοὺς δώρων διὰ τὰ παιδιά, δώρων διασκεδαστικωτάτων καὶ ἐν ταὐτῷ διδακτικῶν. Τοσαῦτα εἶναι τὰ ἐκ ξύλου *Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ Ἀλφάβητα*, διασκεδαστικώτατα *Λεξιπαίγνια* (Jeux de mots), *Πανοράματα*, *Λαμπεῖα*, *Ἱπποδρόμια*, ὡραιότατα *κινητὰ θέατρα* μετὰ καὶ ἄνευ μουσικῆς, *Διαβολικὰ παιγνίδια* καὶ πολλὰ ἄλλα εὔμορφα πράγματα.

Συνάμα διωργάνισε τὴν καλλιτέραν συλλογὴν τῶν **Εἰκονογραφημένων** διὰ παιδιὰ βιβλίων. Εἶναι μὰ χαρὰ νὰ τὰ βλέπῃ τις.

Ἡ δὲ συλλογὴ τῶν χρυσοδεμένων βιβλίων, οἷον τὰ νέα τοῦ Jules Vernes, τοῦ Ἀνδερσεν, τὰ ὡραιότερα μυθιστορήματα, τὰ κλασικὰ, τὰ πλεῖστα μὲ εἰκόνας τῶν πρωτίστων ζωγράφων, εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων.

ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Τῇ 8/20 Δεκεμβρίου.

Αἱ πλημμύραι τοῦ Ῥήνου εἶχον ἐπισκιάσει πρό τινων ἑβδομάδων πᾶν ἄλλο θέμα ὁμιλίας. Αἱ ἐξ αὐτῶν καταστροφαὶ συνεκίνησαν πᾶσαν τὴν Γερμανίαν. Αἱ ἐφημερίδες ἐπληροῦντο σπαρακτικῶν περιγραφῶν καὶ ἤνοιγον ἐν τοῖς γραφείοις αὐτῶν καταλόγους συνεισφορῶν ὑπὲρ τῶν θυμάτων. Καὶ τὸ ἄνθος τῆς γερμανικῆς κοινωνίας ἔσπευδε νὰ πρωτοστατήσῃ εἰς τὰς συνδρομὰς τῆς γερμανικῆς Κυβερνήσεως πρώτης δούσης τὸ παράδειγμα διὰ τῆς ἀποστολῆς πεντακοσίων χιλιάδων μαρκῶν. Εἰς τὰς διαφόρους πόλεις ὠργανοῦντο εὐεργετικαὶ ἀγοραί, συναυλίαι, ἔρανοι κοινοί, παραστάσεις ἔκτακτοι, ἐπιτροπαὶ πρὸς συλλογὴν χρήματος ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν θυμάτων.

Ἀλλ' ἐνῷ ταῦτα ἡ λογὰς μερὶς τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους ἐνήργει, ὁ λαὸς ἔμεινε δυστυχῶς ἀνάλγητος καὶ δὲν εἴδομεν τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα δείγματα τῆς λαϊκῆς ἐλευθεριότητος, ἅτινα ἐν Γαλλίᾳ, φερ' εἰπεῖν, ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν ἀπαντῶμεν. Δὲν δύναταί τις βεβαίως ν' ἀποδώσῃ τοὺς λόγους τῆς τοιαύτης ἀποχῆς εἰς ἀπωχείαν τοῦ λαοῦ, ὡς ὁ ἐκ Βερολίνου ἀνταποκριτὴς τοῦ παρισινοῦ «Figaro» ἰσχυρίσθη, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, μὴ λύοντες τόσῳ εὐκόλως τὸ βαλάντιον, ἄνευ ἐλπίδος ὠφελείας ἀτομικῆς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐλευθεριότητος.

Τοῦτο καλῶς γνωρίζουσιν οἱ διέποντες τὰ τῆς Γερμανίας καὶ διὰ τοῦτο, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, φροντίζουσι νὰ παρουσιάζωσιν εἰς τὸ βάθος πάσης τοιαύτης συνεισφορᾶς τὸ perspective ὠφελείας τινος. Οὕτως ἵνα συλλέξωσι συνδρομὰς, ὅπως μᾶλλον πανδήμως ἑορτάσωσι τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῶν γάμων τοῦ διαδόχου τοῦ γερμανικοῦ στέμματος, συνέστησαν καὶ λαχεῖον ἐκκυβευθησόμενον τὴν ἡμέραν ἐκείνην (13/25 Ἰανουαρίου) καὶ ὁ Γερμανὸς διὰ τῆς ἀγορᾶς λαχοῦ προσφέρει τρεῖς μάρκας ὑπὲρ τῆς λαμπρότητος τῆς ἑορτῆς, ἐλπίζων νὰ ἑορτάσῃ καὶ αὐτὸς ταὐτοχρόνως τὴν εἴσοδον παχέος τινος ποσοῦ μαρκῶν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Ἡ μέθοδος δὲν ἔλλειψε νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ νῦν. Οὕτω δὲ διετάχθη μᾶλλον δύναταί τις εἰπεῖν ἢ διωργανώθη, ἐν Βερολίνῳ, ἐπὶ δύο νύκτας, τοῦ τελευταίου Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς, ἐν πάσαις ταῖς συναναστροφαῖς καὶ πάσαις ταῖς συναθροίσεσι χαρτοπαιξία, ἧς τὰ κέρδη προωρίσθησαν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν πλημμυρῶν τοῦ Ῥήνου! Ἔπαιξε λοιπὸν ὁ Γερμανὸς ἵνα συνεισφέρῃ ὑπὲρ τῶν καταστραφέντων συμπολιτῶν του, ἐλπίζων πάντοτε ὅτι πιθανώτατα θὰ κερδίσῃ καὶ οὕτω δὲν θὰ συνεισφέρῃ τίποτε ἐκ τοῦ ἰδίου βαλαντίου, ἢ μόνον τὸ κερδηθὲν χρῆμα τῶν ἄλλων! Ἔχομεν λοιπὸν ἐκτὸς τῶν εὐεργετικῶν παραστάσεων, τῶν εὐεργετικῶν ἀγορῶν καὶ τόσων ἄλλων εὐεργετικῶν... καὶ εὐεργετικὰς χαρτοπαιξίας.

Ἀγνοῶ ποῦ πρέπει ν' ἀποδώσῃ τις τὴν ἀποξήρανσιν. οὕτως εἰπεῖν, ταύτην τῶν γενναίων αἰσθημάτων παρὰ τῷ γερμανικῷ λαῷ, ἓν ἀπὸ τοῦ βαλαντίου βλέπομεν διήκουσαν μεχρι τῶν πράξεων, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων. Τὸ ἑξῆς γεγονὸς ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῷ Ῥήνῳ μαρτυρεῖ τὸν ἰσχυρισμόν μου, περιέχον καὶ τὴν ἐξαίρεσιν, ἐκεῖ ὅπου ἴσως οὐδεὶς ἀνέμενε νὰ τὴν εὕρῃ, καὶ τὸν κανόνα τῆς ἀναλγησίας, ἐκεῖ ὅπου ἤλπιζε νὰ ἴδῃ τὴν ἐξαίρεσιν.

Παρὰ τὸ Mainz, ἡ πλημμύρα εἶχε κατακλύσει τὴν καλύβην πτωχῆς γύρας εὑρισκομένης ἐν αὐτῇ μετὰ τῶν δύο μικρῶν τέκνων της. Δύο σφριγῶντες νέοι ἄνδρες ἐπὶ παρακειμένης ὑψηλῆς γεφύρας ἱσταμένοι ἐθεώντο ἀπὸ τοῦ ἀσφαλοῦς

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 395)

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης εἶναι ὁ ἀνήρ, ὃν εὑρίσκομεν τὴν πρωΐαν ταύτην μετὰ τοῦ Μηνᾶ ἀποβιβασθέντα εἰς Πάτμον καὶ πρώτην φορὰν ἐξηγούμενον διὰ μακρῶν περὶ τῶν αἰσθημάτων του. Διότι ἐφαίνετο περιερχόμενος εἰκῇ τὸν κόσμον καὶ μηδ' αὐτὸς εἰζεύρων τί ἐζήτει....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ΒΕΝΕΤΗ.

Ἐν τούτοις, διαρκούσης ἔτι τῆς ἐκπλήξεως τοῦ ἐκ τοῦ βράχου θεωμένου τὴν σκηνὴν ἐκείνην Ἰωάννου Βενδίκη, ἡ μοναχὴ Ἀγάπη ἔδωκε τὸ δισάκκιόν της πρὸς τὸν κωπηλάτην, καὶ οὗτος τὸ ἔθεσεν ἐντὸς τῆς λέμβου. Κατόπιν δὲ αὐτοῦ ἐπάτησεν ἐπὶ τῆς λέμβου ἡ Ἀγάπη καὶ ἐκάθισε παρὰ τὴν πρύμναν, ἐνῶ ὁ Νεεμίας ἐσταυροκοπεῖτο καὶ τῇ ἡσύχετο κατευόδιον.

Ὁ ἐρέτης ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ καὶ ἀνέλαβε τὰς κώπας.

Ἡ μοναχὴ Ἀγάπη ἐρόρει μαύρην μανδήλαν καταβαίνουσαν μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἔκυπτε τὸ πρόσωπον βαθέως πρὸς τὰ κάτω. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς θέσεως, ἔνθα εἶχε καθίσει, τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὅλως ἄφατον εἰς τοὺς δύο ξένους, ὡς ἐχούσης ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς αὐτούς. Κατὰ τὴν στροφὴν ὅμως τῆς λέμβου ὁ Μηνᾶς, οὗτινος εἶχε διεγερθῆ ἡ προσοχὴ ἐκ τῆς βραχείας πρὸς αὐτὸν ἀνακοινώσεως τοῦ συντρόφου του, προέφθασε νὰ ἴδῃ στιγμιαίως, σχεδὸν ἀστραπηδόν, τὴν κατατομὴν τοῦ προσώπου ἐκείνου. Καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατηθῇ ἔβαλε πεπνιγμένην κραυγήν.

— Κυρία Αὐγ.....

Ταύτην μόνην τὴν συλλαβὴν προέλαβε νὰ ἀρθρώσῃ. Διότι ὁ Ἰωάννης Βενδίκης, ὅστις εἶχε σκεφθῆ ἄλλως, μὲ ἀκαριαίαν ταχύτητα τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα μὲ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἐρώτησε.

— Σιωπή, Μηνᾶ, τῷ εἶπε.

— Διατί;

— Σιωπή, σοὶ λέγω.

Ὁ Μηνᾶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ.

Ἄδηλον ἂν ἡ κραυγὴ τοῦ Μηνᾶ ἠκούσθη ὑπὸ τῆς μοναχῆς, διότι τὸ ὕψος τοῦ βράχου ἦτο ἀρκετὸν καὶ ὁ ἄνεμος ἔφυσα ἀντίπνους. Ἔστρεψε μὲν αὐτὴ στιγμιαίως τὴν κεφαλήν

ἀπαθῶς τὰ ἀτυχῆ θύματα παλαίοντα τὸν ἔσχατον ἀγῶνα κατὰ τῆς ὁρμῆς τοῦ ῥεύματος. Νεαρὰ κόρη, W. Megens καλουμένη, διέρχεται τὴν γέφυραν, βλέπει τὸ σπαρακτικὸν θέαμα, προσκαλεῖ τοὺς δύο φιλοθεάμονας εἰς βοήθειαν τῶν πνιγομένων, προσπαθεῖ διὰ λόγων καὶ διὰ δακρύων νὰ τοὺς συγκινήσῃ καὶ εἰς τὴν μόνην ἀπάντησίν των, τῆς ἀνυψώσεως τῶν εὐρέων ὤμων αὐτῶν, ῥίπτεται εἰς τὸ ὕδωρ καὶ μετὰ ἀγῶνα πολὺν καὶ κίνδυνον μέγαν σώζει καὶ τὰς τρεῖς κινδυνευούσας ὑπάρξεις, τῶν δύο ἐπὶ τῆς γεφύρας ἀνθρωπομόρφων κτηνῶν ἐξακολουθούντων τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ θεάματος.

Ἀλλ' ὡς εἶπον, δὲν ἔχει οὔτε τὸ πρᾶγμα διὰ τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν τῆς Γερμανίας. Αὕτη συνεκινήθη καὶ ἔπραξε πᾶν τὸ καθ' ἑαυτήν, ὅπως ἔλθῃ ἀρωγὸς τῇ δυστυχίᾳ. Καὶ ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος δὲν ἠδύνατο νὰ φανῇ ὑστερῶν. Συνεβάλλετο λοιπὸν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν γενικὴν προθυμίαν καὶ εἰς τὰ εὐγενῆ του αἰσθήματα ὀφείλομεν τὴν δοθεῖσαν κατὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν (2/17 Δεκεμβρίου) Ἑωθινὴν Συναυλίαν (Matinée) ἐν τῷ Μελοδράματι (Opernhaus) τοῦ Βερολίνου.

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα αὐτῆς ἦτο ὅ,τι ἐλκυστικόν, ἀρχίζον ἀπὸ τοῦ πλήρους μυστηριώδους μελῳδίας *ἄσματος τῶν δασῶν* (ἐκ τοῦ *Προσκυνήματος τοῦ Ῥόδου* τοῦ Schumann), ψαλέντος ὑπὸ χοροῦ ἀνδρῶν, καὶ λῆγον εἰς μίαν χαριεστάτην κωμικὴν σκηνὴν ἐπὶ τῶν αὐστριακῶν Ἄλπεων, ἡ ἐπόψεις *πίσω ἀπὸ τὸ τζάκι* ἐπιγραφομένην, καὶ ὡραιότατα τυρολικὰ ἄσματα περιέχουσαν· ἡ δὲ εὐκαιρία ἦτο ἀρίστη ὅπως ἀπολαύσῃ τις ἐξόχους Γερμανοὺς καλλιτέχνας καὶ θεσπεσίαν μουσικήν.

Χωρὶς νὰ στερήσω τοῦ θαυμασμοῦ μου οὔτε τὸν ἀμίμητον βαθύφωνον κ. Fricke, οὔτε τὴν δεξιωτάτην κλειδοκυμβαλίστριαν, δεσποινίδα Gaidan, οὔτε τοὺς ἄλλους λαβόντας μέρος εἰς τὸν **Ὅρθρον** αὐτὸν καλλιτέχνας, θὰ κάμω λόγον μόνον διὰ τρεῖς καλλιτέχνιδας.

Ἀρχίζω ἀπὸ τὴν συμπαθεστάτην Lola Beeth τὴν πληροῦσαν τὴν σκηνὴν καλλονῆς καὶ φωνῆς μαγευούσης. Εἶναι δημοφιλεστάτη ἰδίως παρὰ τῇ νεολαίᾳ διότι . . . . . εἶναι ὡραία.

Τῆς εἰσόδου της προηγήθη ἀνὰ πᾶν τὸ θέατρον ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τῆς πλατείας Ψίθυρος ἐνθουσιώδης «Jetzt Kommt Lola» (τώρα ἔρχεται ἡ Λώλα), πάντες ἐμουρμούρησαν καὶ παρεσκευάσαντο ἐπὶ χειροκρότημα καὶ noch, ὅπερ ἐνταῦθα ἀντικαθιστᾷ τὸ bravo. Τί τὰ θέλετε; Ὅταν ἔχῃ τις νεότητα καὶ καλλονὴν εἶναι ἀγαπητός! Καὶ διὰ τοῦτο τετράκις καὶ ἡ Lola ἐκλήθη εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ave Maria τοῦ Gounod, ὅπερ ἔψαλε συνοδευομένη ἀπὸ βιολίνου, ἄρπαν καὶ ἁρμόνιον. Ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ ὅτι εἶχον ἀφεθῇ εἰς ἔκστασιν ἔκ τε τῆς μελῳδίας καὶ ἐκ τῆς καλλονῆς της. Καὶ ὅταν μετὰ τὴν τετάρτην ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔξοδόν της ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῶν ὀμμάτων μου, ἀνεπόλησα ὅτι ἐν Ἀθήναις, ἐκεῖ που κατὰ τὴν Πλάκαν, δροσερὰ κόρη ἔχει καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν Lola Beeth. Καὶ — ὦ τῆς ἐλεεινότητός μου! — ἐπόθησα τὰς Ἀθήνας! Θὰ ἤρχιζον δὲ ἴσως κωμικὸν ῥεμβασμόν, ἂν μὴ ἡ εἴσοδος τῆς Πάττη τῶν Γερμανῶν, τῆς Παυλίνας Λούκα, δὲν μοὶ ἀπετίνασσε καὶ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ῥεμβῆς ἢ νάρκης.

Ἡ Παυλίνα Λούκα εἶναι διὰ τοὺς Γερμανοὺς ἀντικείμενον λατρείας. Καὶ ὅμως πρὸ δεκατετραετίας, ἀπὸ τῆς αὐτῆς σκηνῆς ἀφ' ἧς ἀπήλαυσα ἐγὼ τὸ ἀργυρόφωνον, κρυστάλλινον κελάδημά της, ἀπεχώρησε **συριχθεῖσα**! Διότι ὁ Γερμανὸς ὅστις ἐπλήρωνεν ἁδρῶς τὴν ἀπόδοσά του, εἶχεν ἀπαίτησιν νὰ τὴν ἀκούῃ κατὰ τὰς συμπεριωνημένας ἑσπέρας. Ἀλλ' ἡ Λούκα, ἐπωφελεθεῖσα διμήνου ἀναπαύσεως, δυνάμει συμφωνίας, χορηγουμένης αὐτῇ κατ' ἐνιαυτόν, περιῆλθε πόλεις καὶ ἄστεα χρηματολογοῦσα. Ὅταν δὲ ἐπανέκαμψεν εἰς Βερολῖνον ἐζήτησεν ὀλίγων ἡμερῶν ἄδειαν, ὅπως ἀναπαυθῇ ἐκ

τοῦ διμήνου καμάτου. Τὸ βερολιναῖον ὅμως κοινὸν δὲν ἠνέσχετο νὰ χάσῃ τὸν παρά του καὶ τὸν καιρόν του καὶ εἰς ἐκδίκησιν τῇ ἐριλοδώρησε συριγμοὺς ἅμα τῇ πρώτῃ ἐμφανίσει της ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἰδοὺ διατί ἡ ἐπὶ δωδεκαετίαν λατρευτὴ τῆς Γερμανίας ἀοιδός, ἡ χαιδεμένη τοῦ Βερολιναίου κοινοῦ καλλιτέχνις, εἶχεν ἀποσυρθῇ ὡς ἄλλος Ἀχιλλεὺς μὲ τὴν μῆνιν του, οὐχὶ εἰς τὰς σκηνάς της, ἀλλ' εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μεγάλου θεάτρου τῆς Βιέννης δρέπουσα θαυμασμὸν καὶ λατρείαν.

Δὲν ἦμην εἰς Βερολῖνον ὅτε πρὸ διετίας τὸ πρῶτον ἐξευμενισθεῖσα συγκατετέθη νὰ πατήσῃ καὶ πάλιν τὰς σανίδας τῆς σκηνῆς τοῦ Μελοδράματος, ὥστε ἀγνοῶ τί ἐγένετο τότε. Ἀλλὰ γνωρίζω, ὅτι, ὅτε πρό τινων ἑβδομάδων ἔψαλε διὰ δευτέραν φορὰν ἀπὸ τοῦ πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν συρίγματος, δεκάκις καὶ τετράκις ἐκλήθη διὰ ὀρνεητιωδῶν χειροκροτημάτων εἰς τὴν σκηνήν, αἱ δὲ τιμαὶ τῶν θέσεων ἐθρασαν καὶ ὑπερέβησαν τὸ δεκαπλάσιον κατὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐφετεινὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφάνισίν της.

Δύνασθε νὰ ἐννοήσητε ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων ὁποίου θαυμαστοῦ ἀπολαύει ἐνταῦθα ἡ περιμισμένη ἀοιδός, ἥτις ἀφοῦ διεζεύχθη τὸν πρῶτον της σύζυγον, τὸν Βαρῶνον φὸν Ῥάβεν, δὲν ἔμεινεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἄνευ τοῦ τίτλου τῆς βαρόννης, διότι ἄλλος εὐγενὴς Γερμανός, ὁ Βαρὸν φὸν Βαλλχόφεν, ἐρλοτιμήθη νὰ τὸν συνεχίσῃ συζευγνύμενος μετ' αὐτῆς. Καὶ ὁ θαυμασμὸς τοῦ κοινοῦ ἀνέρχεται μέχρι τῶν ἀνωτάτων τάξεων. Οὕτω ἐλέχθη, ὅτι μετὰ τὴν πρώτην ἐφετεινὴν ἑσπέραν, συγχαίρων αὐτῇ ὁ διάδοχος τοῦ Γερμανικοῦ θρόνου:

— Εἶσθε δυστυχής, κυρία βαρόννη, τῇ εἶπε.

— Διατί, ὑψηλότατε; ἠρώτησεν ἐκπλαγεῖσα ἡ καλλιτέχνις.

— Διότι, βαρόννη μου, σᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπολαύσητε τὸ θέαμα τῆς Λούκας παριστανούσης.

Ἴσως φανῇ ὑπερβολικὴ ἡ ἡγεμονικὴ φιλοφροσύνη, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶναι δικαία καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἀρχαίας νεανικὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἥρως τῶν τριῶν γειτονικῶν πολέμων. Διότι διηγοῦνται, ὅτι πρὶν ἡ Λούκα θρηνήσῃ τὴν ἐξάνθησιν τῶν ῥόδων τῆς πρώτης νεότητός της καὶ πρὶν ὁ βασιλικὸς πρίγκηψ εὑρεθῇ:

Τὴν μέσην ἤδη ὑπερβὰς τοῦ βίου ἡλικίαν,

τρυφερώτερος δεσμὸς συνέδεε τὸν βασιλικὸν οἶκον τῆς Πρωσσίας μὲ τὴν καλλιτέχνιδα. Καὶ ποτὲ ὁ ἡγεμονίδης ἀναβὰς ἀμέριμνος, ὡς ἄλλοτε συνήθως, τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας τῆς ἀοιδοῦ, εὑρέθη ἐν τῷ προθαλάμῳ ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν γηραιόν, ἀλλὰ σφριγῶντα ἔτι πατέρα του.

— Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ καὶ θέλετε ν' ἀναχωρήσω; ἐρωτᾷ μὲ εἰρωνίαν τινὰ ὁ βασιλεύς.

— Ἄ, ὄχι, μεγαλειότατε, ἀπαντᾷ μὲ τὸν αὐτὸν τόνον ὁ διάδοχος χαιρετίζων στρατιωτικῶς, ὁ βασιλεὺς πατήρ μου ἔχει παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν προτίμησιν.

Καὶ ἀπῆλθεν.

Ἀλλὰ νῦν, ὁ μὲν Γουλιέλμος ἐγήρασε παραπολύ, ὁ δὲ πρίγκηψ διάδοχος ἑορτάζει τοὺς ἀργυροῦς του γάμους καὶ ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς Λούκα δὲν μένει τίποτε ἄλλο ἢ οἱ ὡραῖοι, μεγάλοι καὶ ἡδυπαθεῖς ἀμυγδαλωτοὶ ὀφθαλμοί της, οἵτινες ἀκόμη καὶ τὴν βερολιναίαν ζαχαροπλαστικὴν ἐνέπνευσαν τοσοῦτον, ὥστε ἐπενόησε τὰ κωνοειδῆ ἐκεῖνα γλυκίσματα ἅτινα Lucca—Augen (ὀφθαλμοὺς τῆς Λούκας) ὀνομάζουσι.

Τρία ἄσματα ἀμιμήτως ἔψαλεν ἡ Λούκα κατὰ τὴν Ἑωθινὴν Συναυλίαν, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς Λορελάϊ κατὰ τὴν μελῳδίαν τοῦ Liszt. Ἡ ἀηδονόστομος ἀοιδὸς εἶνε οὐχ ἧσσον ἔκτακτος ἠθοποιός. Καὶ διὰ τοῦτο ἄρρητον ἔκφρασιν ἐλάμβανον εἰς τὰ χείλη της οἱ γλυκεῖς τοῦ Χάϊνε στίχοι:

ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ἴσως νὰ γνωρίσῃ τοὺς δύο ἐκείνους ἀνθρώπους, διότι ὁ μὲν Μηνᾶς ἐκάθητο μὲ τὴν πλευρὰν ἐγκαρσίως ἐστραμμένην πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὁ δὲ Βενδίκης ἐκ παντὸς τρόπου προσεπάθει νὰ μένῃ ἄγνωστος καὶ εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ τελειοποιήσει τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Πυκνότατοι καὶ μέλαν γένειον, ἔχον ποῦ καὶ που λευκαζούσας τρίχας ἐσκέπαζε τὰς γνάθους του. Τὰ δὲ μαλλία του ἄφθονα καὶ ἄγρια ἐσκίαζον τὸ μέτωπόν του. Πλὴν τούτου, ὅτε ὁ Μηνᾶς ἔβαλε τὴν κραυγὴν ἣν εἴπομεν, ὁ Βενδίκης ἔκυψεν ὁρμεμφύτως πρὸς τὴν γῆν καὶ συγχρόνως ἐστράφη πλαγίως προς τὸ ἀνάθετον μέρος.

Ἡ λέμβος ἀπεμακρύνετο ταχέως καὶ ἔφθασεν εἰς πλοιάριόν τι.

Ὁ Βενδίκης, ὅστις ἐκράτει τὴν ἀναπνοήν, τὴν ὅρασιν καὶ τὴν ζωὴν συγκεντρωμένην πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς λέμβου, εἶδε τὸν ἐρέτην μεταφέροντα ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου τὴν ἀποσκευὴν τῆς μοναχῆς, εἶδεν αὐτὴν ταύτην ἀναβαίνουσαν εἰς τὸ κατάστρωμα, εἶδε τοὺς ναύτας ἑτοιμαζομένους πρὸς ἀνέλκυσιν τῆς ἀγκύρας καὶ ἀναπέτασιν τῶν ἱστίων. Ὁ Μηνᾶς μετέφερεν ἀμοιβαδὸν τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ πλοιαρίου ἐκείνου εἰς τὸν Βενδίκην, καὶ ἀπὸ τοῦ Βενδίκη πάλιν εἰς τὸ πλοιάριον.

— Μηνᾶ, Μηνᾶ, εἶπε τέλος ὁ Βενδίκης· καὶ αἱ λέξεις αὗται εἶχον γογγυσμοῦ ἦχον, οὐδ' ὡμοίαζον μὲ ἔναρθρον φωνὴν ἀνθρώπου.

— Λέγε, κυριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς.

— Μηνᾶ, ὕπαγε, τί κάθησαι;

— Ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγω, κυριέ μου; περιμένω νὰ μὲ διατάξῃς.

— Ὕπαγε, Μηνᾶ, εἰς τὸ πλοῖον.

— Εἰς ποῖον πλοῖον, κυριέ μου; Μήπως εἰς ἐκεῖνο; εἶπεν ὁ Μηνᾶς, δεικνύων διὰ τοῦ νεύματος καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα.

— Εἰς τὸ ἰδικόν μας πλοῖον, Μηνᾶ.

— Αὐτὸ μὲ τὸ ὁποῖον ἐταξειδεύσαμεν;

— Ναί.

— Ὑπάγω εὐθύς, κυριέ μου. Ἀλλὰ τί θὰ πράξω;

— Νὰ εἴπῃς εἰς τὸν πλοίαρχον, Μηνᾶ . . . .

Καὶ διεκόπη. Ἐξέβαλλε μετὰ κόπου τὰς λέξεις, καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ τέλειον. Τὸ βλέμμα του δὲν εἶχεν ἀποσπασθῆ ἀπὸ τοῦ πλοιαρίου, ἐφ' οὗ ἐπεβιβάσθη ἡ μοναχή.

— Λέγε, κυριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς· ἔχε θάρρος καὶ μὴ μὲ κάμνῃς νὰ κλαίω ὡς παιδίον.

Τῷ ὄντι ὁ ἀτυχὴς Μηνᾶς ἔκλαιεν. Εἰς οὐδὲν τῷ ἐχρησίμευεν ἡ φιλοσοφία, ἣν εἶχε πρεσβεύσει ἐκ παιδὸς, ἐνώπιον τῆς ἀφώνου καὶ σπαρακτικῆς ταύτης συγκινήσεως, ἧς ἦτο μάρτυς.

— Ὕπαγε, Μηνᾶ, νὰ εὕρῃς ἕνα λεμβοῦχον!

— Λεμβοῦχον;

— Ναί.

— Καὶ τί νὰ τὸν κάμω;

— Νὰ τὸν στείλῃς εἰς αὐτὸ τὸ πλοῖον.

— Εἰς τὸ πλοῖον ἐκεῖνο; ἠρώτησεν ὁ Μηνᾶς, δεικνύων αὐθις διὰ τοῦ βλέμματος τὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ εἶχεν ἐπιβιβασθῆ ἡ μοναχή.

— Ναί.

— Καὶ τί νὰ κάμῃ;

— Νὰ εἴπῃ . . .

Ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ αἱ λέξεις ἐφαίνοντο πνιγόμεναι ἐντός του, ὑπὸ τοῦ κύματος τῆς ψυχικῆς ταραχῆς.

— Νὰ εἴπῃ, κυριέ μου, εἰς τὴν . . . μοναχὴν ὅτι εἴμεθα ἐδῶ; Αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Ὄχι, Μηνᾶ.

— Ἀλλὰ τί, κυριέ μου.

— Νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κυβερνήτην ποῦ . . .

— Νὰ τὸν ἐρωτήσῃ διὰ ποῦ πηγαίνει;

— Ναί.

— Καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ;

— Ναί.

— Ὑπάγω εὐθύς, κυριέ μου.

Ὁ Μηνᾶς, ὅστις εἶχεν ἐγερθῆ ἀπὸ πολλοῦ, κατέβη μὲ πηδήματα τὴν κλιτὺν τοῦ βραχώδους λόφου καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν προκυμαίαν. Κατ' ἀρχὰς τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ λύσῃ τὴν πρώτην λέμβον, ἣν εὗρε προσδεδεμένην εἰς τὴν ἀποβάθραν, ἀλλ' ἐκρατήθη, ἀναλογισθεὶς ὅτι δὲν ἐξετείνοντο μέχρι τούτου αἱ παραγγελίαι, ἃς εἶχε λάβει, καὶ τέλος εὗρε λεμβοῦχον τινὰ ἐν τινι καπηλείῳ καὶ τῷ ἀνέθηκε τὴν ἐνθεῖσαν ἐντολήν, δοὺς αὐτῷ ἀργυροῦν νόμισμα.

Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὅστις εἶχεν ἀκριβῶς ἀνάγκην τοῦ ἀργυρίου τούτου, ἵνα πίῃ καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν, ἔλυσε τὴν λέμβον του, μετέβη ἀντωθῶν τὸν ἀβαθῆ τῆς θαλάσσης πυθμένα διὰ κονταρίου μέχρι τοῦ ὑποδειχθέντος πλοίου, καὶ ἐπανελθὼν μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπληροφόρησε τὸν Μηνᾶν ὅτι τὸ πλοιάριον τοῦτο ἔμελλε νὰ πλεύσῃ, σὺν Θεῷ καὶ αὐθέντῃ, εἰς Μύκονον, Πάρον καὶ Νάξον καὶ ἴσως καὶ εἰς ἄλλας τῶν Κυκλάδων. Ὁ Μηνᾶς τῷ ἔδωκε καὶ δεύτερον νόμισμα.

— Ἔχει ἐπιβάτας μέσα; ἠρώτησεν ὁ Μηνᾶς, ὑπερβὰς κατὰ τοῦτο τὴν ἐντολήν, ἣν εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Βενδίκη.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.

Jch weiss nicht was soll es bedeuten
Das ich so traurig bin?

Ὦ! ἐὰν ὁ W. Kray ἤκουεν ἀπὸ τὰ χείλη τῆς Lucca τὸ περιπαθὲς ποίημα τοῦ Heine, ἐνδεδυμένον τὴν μελῳδίαν τοῦ Liszt, δὶς ὡραιοτέραν ἤθελε φιλοτεχνήσει ὁ χρωστὴρ αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τῆς Λορελάϋ!

Τελειώνω μὲ τὴν Ἐρνεστίναν Βέγνερ. Πνεῦμα φαιδρόν, χαρακτὴρ εὔθυμος, διαχύνει πέριξ αὐτῆς ζωηρότητα, εὐφυΐαν καὶ γέλωτας. Διὸ καὶ εἶνε δημοφιλεστάτη. Ἀδιακόπως τὸ κοινὸν ἐγέλα μὲ τὰς εὐφυΐας της ἐν τῇ μικρᾷ κωμικῇ σκηνῇ εἰς ἣν ἔλαβε μέρος, ἀποτυπώσασα θαυμασίαν τυρολίδα. Καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι τὰς πλείστας τῶν εὐφυΐων, ἃς ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐκτοξεύει, αὐτοσχεδιάζει ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἐν Βερολίνῳ νῦν, μεγάλη μερὶς ἐκλεκτοῦ κοινοῦ φοιτᾷ τακτικῶς εἰς τὸ *Θέατρον Βάλλνερ* ὅπου παίζει ἡ Ἐρνεστίνη Βέγνερ, χάρν αὐτῆς μόνης.

Ἐν ἐκ τῶν μᾶλλον περιφήμων αὐτοσχεδιασμάτων της ἔκαμεν ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ *Ἀμπώτιδι καὶ Παλιρροίᾳ* (Ebbe und Fluth) ἣν παριστάνει τώρα. Εἶνε εἰς τὰ λουτρά, ὅπου καὶ σχολεῖον κολυμβητικῆς, φέρουσα κοστοῦμι λουτρόν. Ἐκεῖ μεταξὺ διαφόρων ἀσμάτων ἄτινα ψάλλει τῇ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ χώσῃ τὸν πρίγκηπα Βίσμαρκ εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐγκαταλιπόντα τὸ προσφιλὲς αὐτῷ ἐνδιαίτημα Βαρζίν, εἰς τὸν δρόμον τοῦ ὁποίου ἐχάνοντο αἱ ἐπιστολαί του, καὶ ἐπανακάμψαντα εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Καὶ αὐτοσχεδιάζει λοιπὸν ἡ Ἐρνεστίνα:

Was Berlin ist ohne Kranzler
Das Varzin ist ohne Kanzler

(Ὅ,τι τὸ Βερολῖνον εἶναι χωρὶς τὸν Κράνσλερ, εἶναι τὸ Βαρζεν χωρὶς τὸν Κάντσλεν (ἀρχικαγγελάριον).

Τὸ δίστιχόν της ἔκαμε τὸν κύκλον τοῦ Βερολίνου ἐν μέσῳ ἀπλέτων γελώτων, ὁ δὲ περίφημος τῆς ὑπὸ τὰς Φιλύρας ὁδοῦ (Unter den Linden) ζαχαροπλάστης Κράντσλερ εὐγνωμονῶν διὰ τὴν ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἀρχικαγγελαρίου ἀθανασίαν του, τῇ ἀπέστειλε τὴν ἐπιοῦσαν πελωρίαν τοῦρταν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας ἄγγελος ἐκ σακχάρεως ἐν λουτρικῇ περιβολῇ, ὁμοία τῇ τῆς Ἐρνεστίνης, ἀνταπέδιδε τὴν φιλοφροσύνην τῆς ἀποθεώσεως τῆς ζαχαροπλαστικῆς τέχνης τοῦ Κράντσλερ.

Ἀλλὰ τὰ θαυμάσια τῆς Βέγνερ αὐτοσχεδιάσματα γίνονται ὅταν παριστάνῃ τὸν *Νεώτατον Ὑπολοχαγὸν* (Der Jungste Lieutenant). Εἶνε τοσοῦτον περηφανεμένη εἰς τὸ *ρόλο* αὐτό, ὥστε καὶ ὁ καλλιτεχνικώτατος βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας μετεκαλέσατό ποτε αὐτὴν εἰς Μόναχον, ὅπως ἀπολαύσῃ τὸ ἀμίμητον θέαμα τῆς Βέγνερ μιμουμένης τὸν ἰδιάζοντα τοῖς γερμανοῖς ἀξιωματικοῖς τόνον φωνῆς καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰν αὐτῶν. Εἰς Μόναχον δὲ, τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας παραθέσαντος πρόγευμα τοῖς καλλιτέχναις τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης παραστάσεως, ἡ Βέγνερ ἐξ ἀπροόπτου τινος ἐβράδυνεν ἀρκετὰ νὰ παρουσιασθῇ. Μόλις δ' εἰσῆλθεν, ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ὠργισμένος κάπως:

— Σᾶς ἐπεριμένναμεν πολὺ, δεσποινίς, τῇ εἶπεν.

Ἡ Ἐρνεστίνα χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ καθόλου, λαμβάνει τὴν στάσιν τοῦ *νεωτάτου ὑπολοχαγοῦ* καὶ ποιοῦσα τὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμόν:

— Ἡ Υ. Μ. γνωρίζει, ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἶχον ὑπηρεσίαν καὶ μὲ συγχωρεῖ, ἀποκρίνεται μὲ τὸν τόνον τῆς φωνῆς, τὸν ἰδιαίτερον ἐκεῖνον.

Ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναλυθῇ εἰς γέλωτας ἡ βασιλικὴ ὀργή.

Εἶνε ὁλόκληρος σάτυρα τῶν γερμανῶν ἀξιωματικῶν τὸ δραμάτιον αὐτό. Καὶ ὅμως τὸ μᾶλλον εὐνοοῦν τὴν Ἐρνεστίναν κοινὸν, ὅταν τὸ παριστάνῃ, εἶνε οἱ ἀξιωματικοί. Ἀλλ' ὑπερβάλλει καὶ τὴν σάτυραν αὐτὴν τὸ παρεμβαλλόμενον αὐτοσχεδίασμα τῆς Βέγνερ, δι' οὗ κωμικοποιεῖ τοὺς γερμανοὺς μουσικοδιδασκάλους. Ὅταν ὁ *νεώτατος ὑπολοχαγὸς* ψάλλει τὸ δημοτικὸν ἆσμα Kommt ein Vogel geflogen... ἐμπνέεται αἰφνης ἡ ἠθοποιὸς καὶ ὀρχίζει νὰ τὸ ψάλῃ ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τὸ style ὅλων τῶν γερμανῶν μουσικοδιδασκάλων. Καὶ μιμεῖται τὸ style ἑκάστου αὐτῶν τόσον τελείως, ὥστε καὶ οἱ μόλις γευσάμενοι γερμανικῆς μουσικῆς ἀναγνωρίζουσι τὸν σατυριζόμενον. Ἀμίμητος δὲ εἶνε μιμουμένη τὸ style τοῦ Βάγνερ. Εἶνε ἀναμφήριστον ὅτι οὐδεμία ἠθοποιὸς θὰ δυνηθῇ ποτε νὰ τὴν προσεγγίσῃ κἂν, εἰς τὰ τοιαῦτα αὐτοσχεδιάσματα, τὰ πληροῦντα τοὺς θόλους τοῦ θεάτρου φαιδρότητος καὶ γελώτων.

Ἀλλὰ βλέπω ὅτι πολὺ ἐπελαγοδρόμησα ἐν τῇ θεατρικῇ ἀτμοσφαίρᾳ καὶ εἶνε καιρὸς νὰ συστείλω τὰ ἱστία καὶ νὰ ὑποστρέψω. Ἐξετάθην πολὺ καὶ ὀφείλω νὰ τελειώσω. Ἄλλως τε εὑρισκόμεθα εἰς παραμονὰς Χριστουγέννων καὶ ὁ στολισμὸς τῶν καταστημάτων καὶ ἡ ἐν τοῖς ὁδοῖς κίνησις ἤκιστα συμβάλλουσιν εἰς τὸ νὰ μὲ κρατήσωσι κεκλεισμένον ἐν τῷ δωματίῳ μου καὶ γράφοντα ἐπιστολὰς πρὸς τὸ **Μὴ Χάνεσαι,** ὅσον προσφιλὲς καὶ ἂν μοὶ εἶνε. Προτιμῶ νὰ περιπλανηθῶ ὡς *χάχας* ἀνὰ μέσον τοῦ συνωστιζομένου συρφετοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ πρὸ τῶν καταστημάτων, ἢ ἐν ταῖς Χριστουγεννιάτικαις ἀγοραῖς (Weihnachts-markt) καὶ πρὸ τῶν αὐτοσχεδίων *παραγκῶν*. Κλείω λοιπὸν ἐνταῦθα τὴν ἐπιστολήν μου καὶ ἐξέρχομαι ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ν' ἀποκομίσω ἄλλας ἐντυπώσεις διὰ τὸ «**Μὴ Χάνεσαι**» ἐκ τῆς περιοδείας μου.

Ρ.

ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Τὸ γνωστότατον **βιβλιοπωλεῖον Κωνστ. Ἀντωνιάδου,** *Ὁδὸς Ἑρμοῦ*, εἰσάγει κατ' ἔτος νεωτερισμοὺς δώρων διὰ τὰ παιδία, δώρων διασκεδαστικωτάτων καὶ ἐν ταὐτῷ διδακτικῶν. Τοσαῦτα εἶναι τὰ ἐκ ξύλου *Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ Ἀλφάβητα*, διασκεδαστικώτατα *Λεξιπαίγνια* (Jeux de mots), *Παιγνιδόραματα*, *Λαχεῖα*, *Ἱπποδρόμια*, ὡραιότατα *κινητὰ θέατρα* μετὰ καὶ ἄνευ μουσικῆς, *Διαβολικὰ παιγνίδια* καὶ πολλὰ ἄλλα εὔμορφα πράγματα.

Συνάμα διωργάνισε τὴν καλλιτέραν συλλογὴν τῶν **Εἰκονογραφημένων** διὰ παιδιὰ βιβλίων. Εἶναι μιὰ χαρὰ νὰ τὰ βλέπῃ τις.

Ἡ δὲ συλλογὴ τῶν χρυσοδεμένων βιβλίων, οἷον τὰ νέα τοῦ Jules Vernes, τοῦ Ἄνδερσεν, τὰ ὡραιότερα μυθιστορήματα, τὰ κλασικὰ, τὰ πλεῖστα μὲ εἰκόνας τῶν πρωτίστων ζωγράφων, εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΩΣΙΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

τεχνίτης εἰδικὸς προσελήφθη εἰς τὸ προοδευτικώτατον καὶ ὅλως παρισινοῦ ρυθμοῦ Κρυστάλλινον Κουρεῖον **Φιλέππου Γεωργαντᾶ,** *Ὁδὸς Αἰόλου, οἰκία Μελᾶ.*